

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

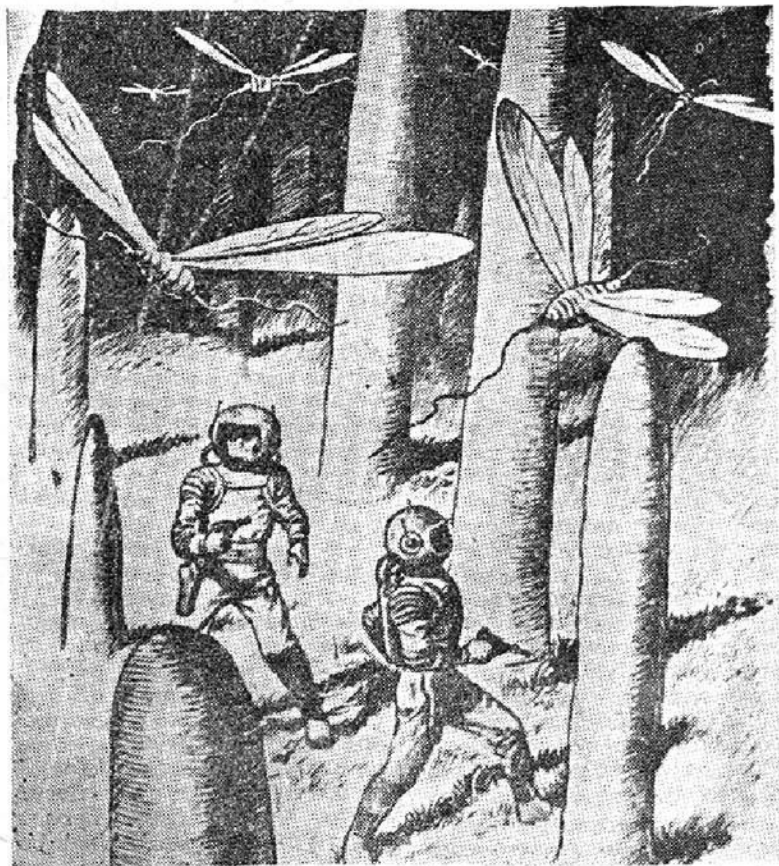

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

Ο θρυλικός ντέτεκτιβ και η Νάνσυ με τα πιστόλια ακτίνων στο χέρι προχώρησαν προς το δάσος με τις τεράστιες πεταλούδες.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΗ

ΗΞΕΡΑΝ πώς όλα κρέμονταν σ'ε μιὰ κλωστή. Με σφιχτά τὰ δόντια και κορφωμένο τὸ

βλέμμα στὸν ἄγνωστο γκρίζο πλανήτη, ποὺ ὀλοένα πλησίαζε με καταπληκτικὴ ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τους, ὁ θρυλικός ντέτεκτιβ τῶν Οὐρά-

νών Τζός Σέρινταν και ή άχώριστη σύντροφός του Νάνσυ Έβιλιγκτον περίμεναν (*). Τό τραυματισμένο διαπλανητόπλοιο «Πρωτεύς» όλοένα κι' έχαινε ύψος και δέν ύπήρχε άμφιβολία πώς σέ λίγο θά έρχόταν σέ σύγκρουσι μ'ε τους γρανίτινους κώνους τού παράξενου αύτού άστρου.

— Θαρρώ πώς τήν έχουμε άσκημα, Τζό!, είπε ή Νάνσυ.

Δυό θαθείες ρυτίδες αϋλάκωναν τό μέτωπο τού άστρου τής Διαπλανητικής Άστυνομίας και τό πρόσωπό του μέσα από τήν διαφανή περικεφαλαία τής άστροναυτικής φόρμας έδειχνε σοδαρό και άνήσυχο. Φυσικά, τά πράγματα δέν ήταν και τόσο περίφημα. Κανείς δέ μπορούσε νά ξέρη τί τους περίμενε σ' αύτόν τόν άγνωστο πλανήτη, πού δέν ήταν σημειωμένος στους άστροχάρτες και πού ήταν μια άνεξερευνήτη περιοχή τού διαστήματος. Άλλά, όπως κι' άν είχαν τά πράγματα, εκείνο πού τους ενδιέφερε αύτή τή στιγμή ήταν νά πετύχουν μια άμαλή προσγείωσι. Υστερα, θά έβλεπαν τί μπορούσαν νά κάνουν.

Τά γαντοφορεμένα χέρια τού Σέρινταν έσφιγγαν νευρικά τους μοχλούς έκτοξεύσεως των άνασχετικών πυραύλων τής πλώρης, ενώ τά μάτια του έλαμπαν παράξενα. Οί πρώτοι πύραυλοι είχαν άνακόψει κάπως τήν ταχύτητα τού

πλοίου - ρουκέττα, αλλά ή έλξι τού πλανήτη στον όποίο έπεφταν ήταν υπερβολικά ισχυρή και αύτό έπρεπε νά τους κάνη έξαιρετικά προσεχτικούς. Μονάχα ένας έπιδέξιος χειρισμός των μοχλών των άνασχετικών πυραύλων στην κατάλληλη στιγμή θά τους γλύτωνε από τή φοβερή σύγκρουσι πού θά ήταν μια σίγουρη καταστροφή.

— Τζό!, ψιθύρισε ή Νάνσυ. Φοβάμαι, Τζό...

Τό ραδιοτηλέφωνο τής περικεφαλαίας του έπιασε τήν τρεμουλιαστή φωνή της και γύρισε και τήν κύτταξε. Ήταν πολύ χλωμή. Τής χαμογέλασε γιά νά τής δώση κουράγιο.

— Μή γίνεσαι παιδί, Νάνσυ!, τής είπε.

— Δέν βλέπω παρά γκρεμούς, κρατήρες σθυσμένων ή φαιστειών και βουνά, Τζό! Πώς θά μπορούσαμε νά προσγειωθούμε;

Ο ντέντεκτιβ δέν μίλησε. Ένα πλήθος από σκέψεις στριφογύριζαν στο γυμνασμένο μυαλό του. Δέν είχε καιρό νά μιλήση. Τό σκόφος ζύγωνε τώρα επικίνδυνα στα βουνά σ'αύτά. Κατάλαβε πώς έφτασε ή στιγμή. Ή μοναδική έλπίδα τους ήταν οί τέσσερις άνασχετικοί πύραυλοι. Μ'ε τέντωμένα όλα τά νεύρα, τράβηξε τους μοχλούς έκτοξεύσεως. Πέρασε ένα δευτερόλεπτο φριχτής άγωνίας. Άν τό μηχανημα δέν λειτουργούσε, όλα ήταν χαμένα και τίποτα δέν θά μπορούσε νά τους σώση. Οί δύο έπιβάτες τού

(*) Διάδασε τό τεύχος Ι πού έχει τόν τίτλο: «Ο Ντέντεκτιβ των Ουράνων».

«Πρωτεύας» κράτησαν την ανάπνοή τους. Ἡ σκιά τοῦ θανάτου πέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα τους. Ἦταν ἕνα δευτερόλεπτο ἀτελείωτο σὰν ἕνας αἰώνας. Ξαφνικά, τὸ σκάφος χοροπήδησε καὶ μεγάλες γλώσσες φωτιάς ξεπήδησαν ἀπὲς τὴν πλώρη του. Ὁ Σέρινταν χαμογέλασε. Οἱ τέσσερις ἀπωθητικοὶ πύραυλοι τινάχθηκαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς σφυρίζοντας καὶ ἡ ταχύτητα τοῦ διαπλανητοπλοίου ἀνακόπηκε. Ὁ ντέτεκτιβ ἄρπαξε τὸ πηδάλιο, ἐνῶ ἡ Νάνσυ κρεμάστηκε στὸν μοχλὸ βάζοντας σ' ἐνέργεια ὅλες τὶς δυνάμεις της. Τὸ σκάφος ἔπαινε νὰ θυβίζεται μὲ τὴν πλώρη καὶ πήρε μιὰν ὀριζόντια θέσι.

— Τὰ καταφέραμε, Νάνσυ! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Σέρινταν.

Τὸ διαστημόπλοιο ἄρχισε νὰ ταξιδεύη τὰς παραλλήλας πρὸς τὸ ἔδαφος. Πίσω ἀπὸ τὰ διπλὰ ἀθραυστά κρύσταλλα τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως, ξεχώρισαν μιὰν ἀνοιχτόχρωμη κηλίδα ἀπάνω στὸν δίσκο τοῦ γκρίζου πλανήτη. Ὁ «Πρωτεύας» διέγραψε μερικὸς κύκλους πάνω ἀπὸ τὴν κηλίδα αὕτη, πού ὅσο κατέβαιναν μεγάλωνε. Ὁ ντέτεκτιβ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ τρίποδα τῆς προσγειώσεως καὶ τὸ σκάφος, πειθαρχώντας στοὺς χειρισμοὺς κατευθύνσεως, ἄρχισε νὰ πλησιάζη στὸ ἔδαφος περνώντας κάθε τόσο ἀπὸ πηχτὰ σύννεφα ὁμίχλης. Ὁ Σέρινταν ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ βυθόμετρο. Ἡ μαγνητικὴ βελὸνα πηγαίνονερ-

χόταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ διαγράφοντας ἄνισα τῶς. Τὸ διαστημόπλοιο τρανταζόταν σὰ νὰ δεχόταν ἰσχυρὰς ἀκτινοβολίες. Τὸ κορίτσι κύτταξε τὸν γτέτεκτιβ προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τί σήμαιναν αὐτὲς οἱ δονήσεις. Τὸ πρόσωπο τοῦ Σέρινταν παρέμενε ἀνέκφραστο. Τὸ βλέμμα του ἦταν καρφωμένο στὸ ἔδαφος πού ἔρχόταν πρὸς τὸ μέρος τους καὶ τὰ δάχτυλά του ἐσφίγγαν νευρικά τὸν διακόπτη εὐσταθείας. Ὑστερὰ ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ὁ τρίποδας προσγειώσεως ἀκούμπησε ἀπαλὰ στὸ χῶμα. Τὸ διαστημόπλοιο τάλαντεύτηκε δυὸ - τρεῖς φορές κι' ὕστερὰ ἔμεινε ἀκίνητο.

— Προσγειωθήκαμε, Νάνσυ!, φώναξε χαρούμενος ὁ ντέτεκτιβ.

Ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο ἀνθισε στὰ χεῖλη τοῦ κοριτοῦ.

— Ναί, Τζά!, εἶπε.

Ἦθελε νὰ προσθέσῃ πῶς αὐτὴ ἡ ἀναγκαστικὴ προσγείωσις ἕνα ἄγνωστο καὶ μὲ τόσο ἀπαίσιαν μορφή, πλανήτη δὲν ἦταν κανένα εὐτύχημα. Δὲν εἶπε τίποτα ὅμως, γιατί δὲν ἤθελε νὰ κόψῃ τὴν χαρὰ τοῦ Σέρινταν πού φαινόταν ἐνθουσιασμένος.

ΕΝΑ ΦΡΙΧΤΟ ΤΕΡΑΣ

— ΠΡΩΤΑ πρέπει νὰ δοῦμε τί εἶδους ἀέρας ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ πάρω λίγον ἄερα μὲ τὴν ἀντλία.

Ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ μηχανήμα ἀναρροφήσεως καὶ

εξέτασε με πρόσκληση κάτω από το ειδικό ηλεκτρονικό φα-
σματοσκόπιο μια μικρή ποσό-
τητα ατμοσφαιρικού αέρα που
τράβηξε απ' έξω. Κούνησε
εὐχαριστημένος τὸ κεφάλι του.

— Νομίζω πὼς εἶναι πε-
ρὶ τὰ τὰ σκάφανδρα καὶ οἱ
ἀναπνευστικὲς συσκευές, εἴ-
πε. Ὑπάρχει ὀξυγόνο σ' αὐτὸ
τὸν πλανήτη! Κοιτᾷ συνέπεια
θὰ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε
πὼς ὑπάρχει ζωή!

— Λές νὰ εἶναι κατοική-
μένο αὐτὸ τὸ ἄστρο, Τζό;

— Αὐτό, φυσικά, δὲν τὸ
ξέρω. Πάντως, ἂν ὑπάρχουν
ζωντανὰ πλάσματα ἐδῶ, θὰ
πρέπει νὰ ζοῦν κάπως περίερ-
γα γιατί, μέχρι τῆς στιγμῆς
τοῦλάχιστον, δὲν εἶδαμε οὔτε
σπίτια, οὔτε δρόμους, οὔτε
κάποιο ἔργο ποὺ νὰ δείχνει
τεχνικὲς γνώσεις. Νομίζω ὅ-
μως ὅτι μπορούμε νὰ βγοῦμε
ἐξω νὰ ξεμουδιάσουμε καὶ νὰ
θεβαιθοῦμε καλύτερα.

Ἄνοιξαν τὴ συρταρωτὴ
πόρτα τοῦ σκάφους καὶ βγή-
καν ἐξω απ' τὸ ἀστρόπλοιο.
Πρῶτος βγήκε ὁ Σέρινταν. Τὸ
βλέμμα του ἐρευνητικὸ διέγρα-
ψε ἕνα εὐρὺ τόξο σ' ὅλα τὰ
γύρω. Ὅλα ἐδειχνάν ἡρεμα.
Μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ κά-
λεσε τὴ Νάνσυ. Ἡ κοπέλλα
πῆδησε πλάι του. Μιὰ βαρειά
μουρουδιά ποὺ θύμιζε κάτι
μουχλιασμένο καὶ ἄρρωστο
χτύπησε τὰ ρουθούνια τους.
Ὁ ἀέρας ἦταν ἀναπνεύσιμος,
ἀλλὰ ὑπερβολικὰ ὑγρός. Τὸ
ἐδαφος ἦταν μαλακὸ σὰν προ-
ζύμι. Ἐκαναν μερικὰ βήματα
μὲ δυσκολία. Ἐδῶ ἡ ἔλξις ἐ-
πρεπε νὰ εἶναι κάπως πιό

ἰσχυρὴ ἀπὸ τὴ Γῆ. Εἶχαν τὸ
αἰσθημα ἑνὸς βάρους στοὺς
ὤμους τους.

— Ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἀν-
τιθετο ἀπὸ τὴ Σελήνη, εἶπε
ὁ Σέρινταν. Στὴ Σελήνη νοιώ-
θουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀνά-
λαφρους καὶ βαδίζοντας πρᾶ-
γοποιούμε ὀλματα πέντε
καὶ δέκα μέτρων, ἐπεὶδὴ ἡ ἀτ-
μόσφαιρα εἶναι πολὺ ἀραιή
καὶ ἡ ἔλξις ἀσήμαντη — τὸ ἐν
ἔκτον περίπου τῆς ἔλξεως τῆς
Γῆς. Ἐδῶ διπλασιάζεται σχε-
δὸν τὸ βάρος τῶν πραγμάτων.
Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ προσέ-
χουμε τὴν κάθε κίνησί μας,
γιατὶ θὰ κουραζόμαστε εὐκο-
λα.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ
μείνουμε πολὺ ἐδῶ, Τζό, εἶπε
ἡ Νάνσυ. Πρέπει νὰ ἐπισκευ-
άσουμε τὸ συντομώτερο τὸν
«Πρωτέα» καὶ νὰ ξεκινήσουμε
πάλι. Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ
παράξενο γκρίζο ἡμίφως. Μιὰ
ποὺ χάσαμε τὰ ἴχνη τῶν ἀπα-
γωγέων τοῦ καθηγητοῦ
Μπρέντ, νομίζω πὼς θὰ πρέ-
πει νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ
Γῆ.

— Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου σπά-
ναι θὰ φτάνη ὡς ἐδῶ, ἔκανε
σκεπτικὸς ὁ Σέρινταν. Σ' αὐ-
τὸν τὸν πλανήτη δὲ θὰ ὑπάρ-
χη οὔτε νύχτα οὔτε μέρα. Τὸ
σταχτὶ χρῶμα ποὺ ἔχουν ὅλα
τὰ πράγματα δίνει αὐτὴ τὴν
ἐξήγησι. Τοῦτο τὸ ἄστρο κι-
νεῖται μέσα σ' ἕνα μισοσκό-
ταδο ποὺ θυμίζει τὰ συννε-
φιασμένα σούρουπα τῆς Γῆς.
Κύτταξε, Νάνσυ!

Πίσω ἀπὸ τοὺς μεγάλους
κῶνους τοῦ γρανίτη πρόβαλ-
λαν ἀργὰ δύο θαμνοὶ δῖσκοι!

Εἶχαν διαφορετικό χρώμα ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ ἓνας εἶχε μιὰ πράσινη σκούρα ἀκτινοβολία. Ὁ ἄλλος εἶχε ἓνα βαθύ πορτοκαλλί χρώμα. Στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀμίλητοι μὲ μάτια γεμάτα ἐκπληξι καὶ θαυμασμό. Πρῶτη ἔσπασε τὴ σιωπὴ ἡ κοπέλλα.

— Τί λὲς νὰ εἶναι αὐτά, Τζό; ρώτησε.

Ὁ ντεκτεκτὶ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν εἶμαι καὶ τόσο δυνατὸς στὴν ἀστρονομία, εἶπε. Ἀλλὰ νομίζω πὼς δὲν βρίσκομαι μακριὰ ἀπ' τὴν ἀλήθεια ἀν παραδεχθῶ πὼς αὐτὰ τὰ παράξενα ἄστρα εἶναι δορυφόροι τοῦ πλανήτη στὸν ὁποῖο θρискόμαστε. Εἶναι, σὰ νὰ λέμε, τὰ φεγγάρια του. Ἡ Γῆ ἔχει μιὰ Σελήνη. Τοῦτος ἐδῶ ὁ πλανήτης ἔχει δύο μὲ διαφορετικὰ χρώματα.

Γέλασε.

— Ἄν ἦμουν ποιητὴς θάγραφα ἓνα σονέττο σ' αὐτὰ τὰ δύο φεγγάρια! Εἶναι σίγουρα σώματα ἐτερόφωτα πού ἀντανακλοῦν τὶς ἀκτίνες κάποιου ἡλίου πού βρίσκεται ἐξῶ ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ διαστήματος πού ἔχουν ἐξερευνηθῇ ὡς τῶρα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν θάταν ἀσκήμα νῶχαμε κι' ἐμεῖς τέτοιες χρωματιστὲς Σελήνες στὴ Γῆ. Κύτταξε Νάνσυ. Δὲν εἶναι ὁμορφα;

Πραγματικὰ τοῦτος ὁ σκυθρῶπὸς πλανήτης μὲ τὸ καταπληκτικὸ γκρίζο χρώμα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν δύο φεγγαριῶν, πού ὅσο πῆγαιναν μεγάλωναν, ἔπαιρνε μιὰ ἐξώκοσμη ὁμορφιά πού θύμιζε παραινυ

ἓνας τεράστιος ἀστεροειδὴς κομήτης φάνηκε στὸ στερέωμα.

θένια τοπία. Οἱ γκερμοὶ καὶ οἱ κῶνοι τοῦ γρανίτη λαμπύριζαν παράξενα καὶ ἄστραφταν σὰν καθρέφτες, πάνω στοὺς ὁποίους παιχνιδίζαν χιλιάδες πολυχρώμα ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια.

— Τί ὁμορφα εἶναι, Τζό!, ἀναστέναξε τὸ κορίτσι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ.

Ὁ ντεκτεκτὶ χαμογέλασε κι' ἔνευσε καταφατικά.

— Εἶμαι εὐτυχὴς πού ἔπαυες νὰ εἶσαι ρωμαντική. Νάνσυ!, εἶπε. Συμφωνῶ μαζί σου. Πρέπει νὰ φύγουμε τὸ συντομώτερο ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐξωτικὸ ἄστρο.

Κάτι ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ ἀκόμα, μὰ ἡ λέξι σταμάτησε ἀ-

νόμισα στὰ δόντια του. "Αὐτὸς λαβὲ μονομιάς ὕψος καὶ ἔπαψε νὰ χαμογελάει. Εἶχε τὴν αἰσθάνει πῶς κάποι παρὰξενὸ συνέβαινε κάπου ἐκεῖ κοντά. Δὲν εἶχε δὴ τίποτα. Ἀλλὰ ἐντελῶς ἀπότομα ἐνοιώσε, ἕναν ἀόριστο φόβο γιὰ κάποιον κίνδυνό που τοὺς ζύγωνε. Αὐτὴ ἡ ἔκτη αἰσθήσις, μὲ τὴν ὁποία ἦταν προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσιν, τὸν προειδοποιοῦσε πὼς κάποι φοβερό ἐπρόκειτο νὰ γίνη. Καὶ τότε κάποι εἶδε, κάποι ξεχώρισε τὸ μάτι του, κάποι που σερνόταν ὑποῦλα πίσω ἀπὸ τὴ Νάνσυ. Πήδησε σὰν ἐλατήριο καὶ μὲ σφίχτὰ δόντια τράβηξε τὸ πιστόλι ἀκτίνων που εἶχε στὴ ζώνη του. Μὲ τὸ δαχτυλὸ στὴν σκανδάλη ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς κοπέλλας. Τὸ κορίτσι ἔδωλε μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ, καθὼς δέχτηκε ἕνα δυνατό χτύπημα καὶ δρέθηκε πέντε μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου στεκόταν πρὶν ἕνα δευτερόλεπτο.

— Προσοχή, Νάνσυ! φώναξε ὁ ντετέκτιβ χαρὶς νὰ γυρίσει νὰ τὴν κυττάξει. Ἐτοίμασε τὸ πιστόλι του!

Καὶ, καθὼς μιλοῦσε, μὲ μιὰ κίνησις πρὸ γρήγορη ἀπ' τὴν ἀστραπὴ σημάδεψε αὐτὸ τὸ κατ' ἑστὶν που λίγες στιγμὲς προηγουμένως ζύγωνε ἀπὸ πίσω, ὑποῦλα τὴ Νάνσυ. Τὰ μάτια του γέμισαν φρίκη. Ἦταν ἕνα παρὰξενὸ ζῶο που εἶχε ἕνα μπλέ σκούρο χρώμα καὶ που σερνόταν στὸ χῶμα μὲ ὀχτῶ κοντὰ μικροσκοπικὰ πόδια, ἐνῶ ψηλὰ στὸν ἀέρα κινιούνταν δύο μακριὰ δαγκανάρια που ξεκινούσαν ἀπ' τὸ λαιμὸ του

καὶ ἀνοίγόνειναν μ' ἕναν ξερό κρότο. Ἡ κίτρινη διολυτικὴ ἀκτὶνα ξεπήδησε ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του καθὼς πίεσε τὴ σκανδάλη καὶ χτύπησε τὸ τέρας μὲ τὸ μπλε χρώμα. Ἀκουστικὴ ἕνα ὀξύ σφύριγμα καὶ ὁ ἀέρας γέμισε ἀπὸ μιὰ μυρουδιά καμένου λάστιχου. Τὸ ὀχτάποδο μὲ τὰ δαγκανάρια τινάχτηκε ψηλὰ σὰν μῶθελε νὰ ὀρμήσει ἐναντὶον τοῦ αἰθρώπου που πυροβολοῦσε, ἀλλὰ ὁ ντετέκτιβ πίεσε γιὰ δευτέρη φορὰ τὴ σκανδάλη. Ἡ ἀκτὶνα τρύπησε τούτῃ τὴ φορὰ τὴ φολιδωτὴ κοιλία τοῦ τέρατος που ἔπεσε ἀνάσκελα σφασμάζοντας μ' ἕναν ἐπιθανάτιο ρόγχο.

Ὁ Σέριταν γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοριτσιοῦ. Ἡ Νάνσυ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ἔσπεκε χλωμὴ μὲ βλέμμα πλημμυρισμένο ἀπὸ φρίκη.

— Εἶναι ἀπαίσιο, Τζό!, ψιθύρισε.

— Πραγματικά! συμφώνησε αὐτός. Ἦταν ἕνας μπλέ σκορπιὸς ἀπὸ ἐκείνους που ἀνακαλύψαν οἱ πρῶτες ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς στὸν Γανυμῖδη. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τούτος ἐδῶ ἦταν ἕνας γίγαντας τοῦ εἶδους. Οἱ μπλέ σκορπιοὶ τοῦ Γανυμῖδη, ὅπως τοὺς περιέγραψαν στὸ βιβλίο που ἔγραψε πρὶν τρία χρόνια ὁ ἐξερευνητὴς Νανσένσκυ, ἔχουν τὶς ἀναλογίες που ἔχει ἕνα μυρμηγκὶ μπουστὰ σ' ἕναν ἐλέφαντα. Τὸ κάθε δαγκανάρι τους πρέπει νὰ ἔχη ἕναν τόννο φαρμάκι. Εἶναι πραγματικὸς γίγαντας. Ἐχω τὴν ιδέα πὼς ὅλα τὰ ζῶντα πλάσματα σ'

αυτό τον πλανήτη πάσχουν, λόγω της συστάσεως της ατμοσφαιρας καί της αύξημένης έλξεως, από ένα είδος γιγαντισμού.

— "Ας γυρίσουμε στον «Πρωτέα» Τζό, είπε το κορίτσι. Μονάχα μέσα στο διαστημόπλοιο θά είμαστε ασφαλείς.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ο ΝΤΕΤΕ-ΚΤΙΒ συμφώνησε. Αυτό ήταν βέβαια προτιμότερο. Έπέστρεψε να σιττο σκάφος καί ο Σέρινταν

μέ τη βοήθεια της Νάνσυ άρχισε να έπισκευάζη τις βλάβες που είχε ύποστή το διαστημόπλοιο. Εύτυχώς όλα τα σκάφη που ταξιδεύουν στον διαπλανητικό χώρο έχουν στην αποθήκη τους ένα πλήθος από ανταλλακτικά των πολυπλόκων καί λεπτών μηχανημάτων τους για περιπτώσεις ανάγκης. Καί ο «Πρωτεύς», σαν καταδικωκτικό της Διαπλανητικής Άστυνομίας, ήταν έφωδισμένος με όλα τα απαραίτητα.

— Σε μιιά ώρα το πολύ, είπε ύστερα από λίγο ενώ βίδωνε κόποιο καινούργιο εξάρτημα στο καντράν του ρομπότ-πιλότου ο Σέρινταν, θά ταξιδεύουμε καί πάλι στο διάστημα. Έλπίζω πως αυτή τη φορά θά έχασουμε την πορεία μας καί θ' άνακαλύψουμε το

κρησφύγετο που έχουν στον πλανήτη Όρφέα οί συμμορίτες που σχεδιάζουν την έξόντωσι της Γης.

— Θα προτιμούσα να γυρί-ζα στον πλανήτη μας, είπε ή Νάνσυ.

— Καί ο καθηγητής Μπρέντ; Θέλεις λοιπόν ν' αφήσουμε αίχμαλωτο στα χέρια αυτής της φοδερής σπείρας των κακαποιών τον διάσημο καθηγητή; Σου έξηγησα ποιές καταστροφές άπειλούν την ανθρωπότητα, αν λυγίση καί άποκαλύψη το μυστικό των μονοκυττάρων, που πολλαπλασιάζονται δια διχοτόμησης (*) ο καθηγητής. Δέν επιτρέπεται λοιπόν για κανένα λόγο να αφήσουμε την άπαστολή μας στή μέση.

Ήταν σκυμμένοι κι' οί δυο καί κουβέντιαζαν, καθώς δούλευαν στα μηχανήματα πορείας του «Πρωτέα» όταν ένας παιγερός καγχασμός που έρχόταν πίσω από τη ράχη τους τους έκανε να γυρίσουν. Ένας ψηλός άντρας με δυο φλογοβόλα πιστόλια ένα στο κάθε του χέρι στεκόταν πίσω τους καί τους σημάδευε. Τα μάτια του Σέρινταν τρεμόπαιξαν.

— Χό! Χό! Τα περιστεράκια μου!, είπε ο άντρας. Σχεδιάζετε λοιπόν ένα ταξίδι στον Όρφέα; Ωραία εμπνευσι μα τον Θεό. Όμως πολύ άμφιβάλλω αν τ' άφεντικό έχει διά-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος «Ντέτεκτιβ των Ουρανών», όπου περιγράφεται ή άπαγωγή του καθηγητού Μπρέντ από το πλανητόπλοιο «Ρόαγιαλ II».

θεσι νὰ δάχεται ἐπισκέψεις, μιὰ κι' ἔχει φιλοξενούμενο τὸν Μπρέντ!

— Ὁ Σέρινταν ἔκανε μιὰ κίνησι νὰ πιάσῃ τὸ πιστόλι του.

— Ἦσυχα, νεαρέ!, γρύλλισε ὁ ἄντρας. Νὰ ξέρῃς πὼς δὲ λαθεῖς ποτὲ στὸ σημάδι καὶ πὼς δὲ λυπάσαι τὰ πυρομαχικά μου. Λοιπόν, ἂν σοῦ ἀρέσει ἡ ζωὴ, φρόνιμα! Ψηλά τὰ χέρια, φίλε!

— Ἐν τάξει κέρδισες, Χόρνεϋ!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ καὶ σήκωσε τὰ χέρια.

— Χό! Χό!, γέλασε πάλι αὐτός. Γνωρίζαστε βλέπω!

— Ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ γνωρίζω ὅλα τὰ καθάρματα ποὺ σοῦ μοιάζουν, Χόρνεϋ!, ἀπάντησε ἡσυχα ὁ Σέρινταν. Τί ζητάς ἀπὸ μᾶς;

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κρατοῦσε τὰ φλογοβόλα πιστόλια γέμισαν σκιές. Τώρα θυμόταν ποὺ εἶχε ξαναδῇ αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Κάτω ἀπὸ τὴν κάσκα τῆς ἀστροναυτικῆς στολῆς δὲν ἦταν εὐκολο νὰ ξεχωρίσῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Τώρα ὅμως ποὺ τὸν πρόσεξε τὸν ἀναγνώρισε.

— Γειά σου, μεγάλε ντέτεκτιβ!, ἔκανε κοροϊδευτικά. Μονάχα βουνὸ μὲ βουνὸ δὲ σμίγει! Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ περιποιηθῶ. Ἔχουμε παληοὺς λογαριασμοὺς οἱ δυὸ μας.

Γύρισε πρὸς τὸ κορίτσι ποὺ ἔσπεκε ἀκίνητο.

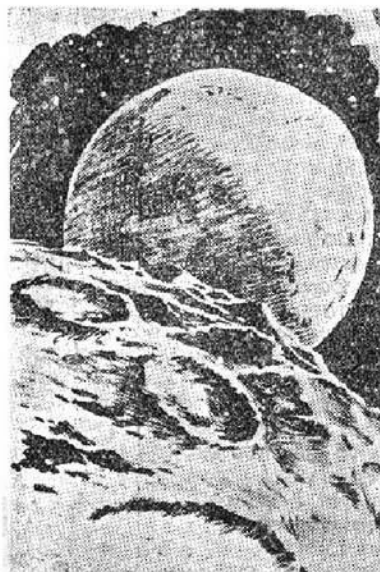
— Κι' αὐτὴ ἡ κούκλα ποὺ ἔχεις μαζί σου, Σέρινταν, σίγουρα θάναϊ τὸ κορίτσι σου. Μὴ μοῦ πῆς ὅχι. Ἐχῶ ἀκού-

σει πὼς σχεδιάζεις νὰ παντρευτῇς τὴν Νάνσυ "Εβίλγκτον. Αὐτὴ εἶναι;

— Ναὶ αὐτὴ εἶναι!, ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ ντέτεκτιβ.

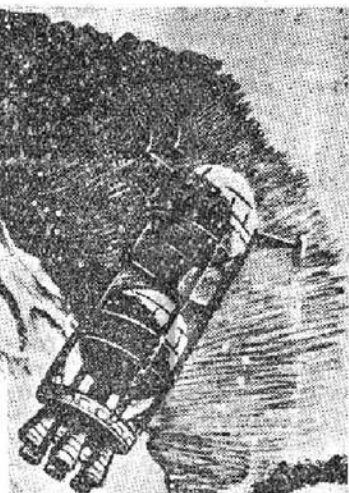
— Σὲ χαίρουν γιὰ τὴν ξέρεις νὰ διαλέγῃς Σέρινταν. Εἶσαι σπουδαῖος! Μὰς ἔφερες μιὰ ὡραία κοπέλλα σ' αὐτὸν τὸν γκρίζο πλανήτη.

Καί, καθὼς μιλοῦσε, ἔκανε ἓνα βήμα πρὸς τὸ μέρος τῆς Νάνσυ. Τὸ κορίτσι ἀποτραβήχτηκε μὲ ἀποτροπιασμὸ πρὸς τὰ πίσω. Ἐκεῖνος γέλασε κι' ἔρριξε τὸ ἓνα πιστόλι στὴν τσέπη του. Ἀπλώσε πάλι τὸ χέρι του, ἀλλὰ δὲν ἀποτελείωσε αὐτὴ τὴν κίνησι. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν κίνησι τοῦ φλογοβόλου ποὺ τὸν σημάδευε ὁ Σέρινταν ὥρμησε καὶ ἡ γροθιά του δρόντησε ἀγρία στὸ στομάχι τοῦ Χόρνεϋ. Ὁ κακοῦργος δρυχήθηκε σὰν πληγωμένος ρινόκερος καὶ τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε κλώτσησε μέσα στὴ φούχτα του. Ἡ φλόγα ὅμως ταξίδεψε πρὸς τὸ ταβάνι γιὰτὶ ὁ ντέτεκτιβ, προβλέποντας αὐτὴ τὴν κίνησι, εἶχε φουχτιάσει τὸ ὀπλισμένο χέρι καὶ τὸσπρωξε πρὸς τὰ πάνω. Ἀκούστηκε μιὰ βλαστήμια καὶ τὸ πιστόλι τῆς Νάνσυ ἀστραψε στέλνοντας μιὰ κίτρινη ἀκτίνα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χόρνεϋ ποὺ εἰσπαιζόταν νὰ πυροβολήσῃ πάλι. Ἡ ἀκτίνα ἔκαψε τὰ δάχτυλά του καὶ τὸ φλογοβόλο ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὁ κακοῦργος ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου κι' ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν ὅλη τσέπη ὅπου ὑπῆρχε τὸ δεύτερο πιστόλι. Ἀλλὰ ὁ Σέρινταν τὸν πρόφτα-

Τὸ μυστηριώδες ἀστροπλοῖο μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα ἀρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸν γκρίζο πλανήτη.

εἶχαν ἀφήσει μισάνοιχτη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τρύπωσε ὁ Χόρνεϊ καὶ τοὺς αἰφνιδίωσε. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι πήδησε ἔξω. Ἐπρεπε νὰ δεβαιωθῇ ἂν ὁ κακοῦργος δὲν εἶχε ἄλλους μαζί του ὅταν τοὺς ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη. Τὸ βλέμμα του ἀρ-

σε. Ἐκανε δυὸ ἄγρια πηδήματα καὶ μὲ τὴν κόψη τῆς παλάμης του τὸν χτύπησε στὴν καρωτίδα. Ὁ κακοῦργος βόγησε καὶ γονάτισε.

— Πέρασέ του τὶς χειροπέδες, Νάνσυ!, διέταξε βραχνὰ ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ τὸν χρειαστοῦ με σὲ λίγο. Ξέρει πολλὰ πράγματα καὶ πρέπει νὰ μιλήσῃ!

Ἡ κοπέλλα ἔκανε αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπε, ἐνῶ ὁ Σέρινταν ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ διαπλανητοπλοίου. Τὴν

γὰ διέγραψε ἐρευνητικὰ ἓνα τόξο ἐπισκοπῶντας τὰ γύρω.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΡΟΜΠΟΤ !

ΤΑ ΔΥΟ χρωματιστὰ φεγγάρια θρίσκονταν τώρα στὸ ζενίθ καὶ σὲ λίγο θ' ἀρχίζαν νὰ κατηφορίζουν πρὸς τὴ δύση τους. Ὅλα τὰ πράγματα εἶχαν πάρει ἓνα πρασι-

νόχρυσο χρώμα. Κύτταξε γύρω. Ἀπόλυτη σιωπή ἔκωνε τὸ τοπίο. Καὶ ὁμως ὁ Σέρινταν ἦταν βάβαιος πὼς ὁ Χόρνεϋ δὲ μπορούσε νὰ βρίσκεται μόνος σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη. Ἀλλὰ τί νὰ γύρευε σ' αὐτὸ τὸ γεμάτο ὑγρασία καὶ μούχλα ἀστρο, αὐτὸ τὸ παληάμουτρο, ποὺ ἀνῆκε σίγουρα στὴ συμμορία ποὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸν καθηγητὴ Μπρέντ; Καθὼς τὸ βλέμμα τοῦ ἐρευνητικὰ ἐξετάζε με προσοχὴ ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ ποὺ ἔπεφτε στὸ ὀπτικό του πεδίο, τὸ μυαλό του ἐργαζόταν ἐνταπικὰ προσπαθώντας νὰ μαντέψει, νὰ λύσει τὸ αἰνίγμα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε. Ὁ Ὁρφέας ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ. Γιά ποῖό λόγο ἔίχε ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς συμμορίτες, τῆς Γῆς ποὺ εἶχε ἀπασχολήσει καὶ ἄλλοτε τὴν Διαπλανητικὴ Ἀστυνομία, ἦταν ἐγκαπεστημένος σ' αὐτὸ τὸ ἀνεξερεῖντο ἀστρο; Τί ζητοῦσε ἐδῶ ὁ Χόρνεϋ καὶ ποιά μυστηριώδη ἀποστολὴ ἐκτελοῦσε;

Σ' αὐτὸ τὸ αἰνίγμα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἀπάντησι. Ἀπ' τὴν ἀπάντησι αὕτὴ ὁ Σέρινταν θὰ ἔμπαινε ἴσως στὰ ἴχνη τῆς ἀγνωστῆς σπείρας ποὺ σχεδίαζε μετὰ τόσο ἀνατριχιαστικὸ τρόπο τὴν ἐξόντωσι τῶν κατοίκων τῆς Γῆς. Ἀκουσε θήματα καὶ γύρισε. Ἡ Νάνσυ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του.

— Τὸν κοινόμισα μιὰ χαρά, Τζάι!, εἶπε ἡ κοπέλλα. Τὸν ἔδεσα χειροπόδαρα, τὸν φίμωσα καὶ τὸν κλείδωσα στὴν κα-

ταπακτὴ τῶν μηχανῶν.

— Ἐν τάξει, Νάνσυ! Εἶσαι τὸ καλύτερο κορίτσι τοῦ κόσμου! ἀπάντησε χαμογελώντας.

Κάτι ὁμως κινήθηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῶν γρανιτίνων λόφων καὶ οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν τοῦ Σέρινταν στριφογύρισαν ἀνήσυχα. Ἡ κοπέλλα ἔκανε μιὰ φοβισμένη κίλησι. Πίσω ἀπὸ τοὺς κῶνους τοῦ γρανιτὴ φάνηκαν νὰ σαλεύουν ἀργὰ προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος τους τέσσερα χαλύβδινα τέρατα. Εἶχαν τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ στὸ κέντρο τοῦ σιδερένιου κρανίου τους λαμπύριζε κι' ἀστραφτε σὰν ἓνα μεγάλο ρουμπίνι, ἓνα κόκκινο φῶς ποὺ ἔμοιαζε μετὰ παράξενο μάτι.

Ἡ Νάνσυ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πάμε νὰ φύγουμε, Τζό! εἶπε. Ὁ «Πρωτεύς» εἶναι ἔτοιμος γιὰ ταξίδι.

Ὁ ντέκετιβ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Αὕτὴ τὴ φορὰ ὄχι, ἀγάπη μου! Δὲν φεύγω. Κρύβεται κάποιον μυστήριο σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη καὶ πρέπει νὰ βρῶ τὴ λύσι του.

Μὲ σπληνωμένο τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ρομπότ ποὺ πλησίαζαν συνέχισε:

— Ὁ «Πρωτεύς» εἶναι ἔτοιμος, Νάνσυ; Μπορεῖ σίγουρα νὰ ταξιδέψῃ;

— Ναι, Τζό.

— Κάνε αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ Νάνσυ. Εἶσαι μιὰ ἀπ' τίς καλύτερες γυναῖκες πιλότους. Πάρε τὸ σκάφος καὶ πῆγαινε στὴ Γῆ. Παράδωσε τὸν Χόρ-

νεύ στον επιθεωρητή Χόβαϊτ και πές του τὰ κατέκαστα. "Όταν βρεθής ψηλά πάρε τὸ στίγμα τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ πλοῖνιτή καὶ σημείωσέ τον στὸν χάρτη. "Όταν φτάσης στὴ Γῆ, κατατόπισέ τους καὶ πές τους νὰ στείλουν ἐδῶ ἓνα καταδρομικὸ μὲ ἑκατὸ καὶ περισσότερους ἂν μποροῦν ἀστυνομικοὶ ἀστροναῦτες ἀνιχνεύτες. Θὰ τοὺς περιμένω. ἴσως χρειαστῇ νὰ δόσουμε σκληρὲς μάχες.

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε.

— Εἶσαι τρελλός, Τζό;

— Γιατί, Νάνσυ;

— Πῶς μπορέσες καὶ σκέφτηκες ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σ' ἀφήσω μόνο σ' αὐτὸν τὸν ἀγριότοπο; "Όχι, αὐτὸ δὲ γίνεται! "Αν μέλης ἐσύ θὰ μείνω μαζί σου.

Ὁ ξερὸς μετὰλλινος κρότος τῶν χαλυβδίνων ἀνθρώπων ποὺ πλησίαζαν τοὺς ἔκανε νὰ σταματήσουν τὴν κουβέντα. Σὲ κάθε βῆμα τους βροντοῦσαν οἱ σιδερένιοι ἄρμοι τῶν ποδιῶν τους, ἐνῶ τὰ λαμπερὰ κόκκινα φωτᾶκια ποὺ εἶχαν στὸ μέτωπο ἀναβόσθιμαν νευρικά.

— Δὲν σοὺ θυμίζουν τοὺς μονόφθαλμους κύκλωπες; εἶπε ὁ Σέριντον. Αὐτὸ τὸ κόκκινο φῶς ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ χαλύβδινο κρανίον τους πρέπει νὰ εἶναι ἓνα ἠλεκτρονικὸ μάτι. Ἐχω τὴν ἰδέα πῶς τὰ τερατώδη αὐτὰ ρομπότ εἶναι τηλεκατευθυνόμενα. Κάποιος διευθύνει ἀπὸ μακριὰ μὲ ἀκτίνες τὴν κάθε κίνησί τους. Ἐχουν τεράστια δύναμι. Νομίζω πῶς τὸ διαστημόπλοιό μας κινδυνεύει ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρατα. Μὲ

τὰ μπράτσα ποὺ διαθέτουν μποροῦν νὰ τὸ καταστρέψουν. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ τοὺς ἀπομακρύνουμε ἀπ' τὸν «Πρωτέα», Νάνσυ.

— Πῶς; ἀπόρησε ἡ κοπέλλα.

— Θὰ δοκιμάσουμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἑμεῖς. Ἄν στραφoῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσί μας καὶ μᾶς κυνηγήσουν θὰ τρέξουμε. Θὰ τοὺς παρασύρουμε ἐστὶ μακριὰ ἀπ' τὸ σκάφος. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ καταφέρουμε νὰ τοὺς ξεφύγουμε. Αὐτὰ τὰ ρομπότ, ἂν δὲν πέφτω ἔξω ἔχουν μιὰ τεραστίαν δύναμι. Ἐχουν ὅμως καὶ κάποιο μειονέκτημα. Δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν. Ὁ ρυθμὸς τοῦ βαδίσματός τους παραμένει πάντα ὁ ἴδιος. Βαρὺς καὶ μετρημένος. Θὰ δοκιμάσουμε, Νάνσυ. Ἐλα μαζί μου.

Τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τρέχοντας ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὸν «Πρωτέα». Τὰ ρομπότ ξαφνιασμένα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο γιὰ τὸ μηχανικὸ μυαλὸ τους φέροισιν τῶν δύο ἀνθρώπων σταμάτησαν γιὰ μερικὲς στιγμὲς. Ἐμείναν ἀσάλευτα καὶ μονάχα τὰ σιδερένια κρανία τους τριέζοντας πῆραν μιὰ βόλτα ἐπὶ πῶς στὰ ἑλάσματα τοῦ λαμποῦ τους, γύρισαν καὶ τὸ φωτεινὸ μάτι στηλώθηκε ἐπίμονα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σέριντον καὶ τῆς Νάνσυ. Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε πολὺ. Ἀπότομα τὰ ρομπότ ἄλλαξαν κατεύθυνσι καὶ ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν τοὺς δύο νέους, ποὺ ὁλοένα καὶ ἀπομακρύνονταν περισσότερο ἀπ' τὸν «Πρωτέα».

— Κάτι κάναμε!, μουρμούρισε ο ντέτεκτιβ. Γλυτώσαμε το πλοίο. Τώρα να δούμε πώς θα γλυτώσουμε και τους έαυτούς μας.

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΟΚΑΝΟ

ΤΟ ΚΥΝΗ-ΓΙ κράτησε κάμψοσην ώρα. Έτρεχαν και είχαν αρχίσει να κουράζονται. Οι χαλύβδινοι άνθρωποι

άμως προχωρούσαν τὸ ἴδιο ξεκούραστα καὶ ρυθμικά κάνοντας έναν ἐκνευριστικὸ θόρυβο. Ὁ Τζόε κι' ἡ Νάνσυ εἶχαν μπηγὴ τώρα σ' ἓνα σκοτεινὸ φαράγγι καὶ λογάριάζαν πὼς σὲ λίγο θὰ κατὰφερναν νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὰ κόκκινα ἤλεκτρονικά μᾶτια τῶν ρομπότ. Ἦταν ἓνας βαθὺς γκρεμὸς — σίγουρα, λογάριάζε ὁ Σέρινταν, ἡ ἀποξηραμένη κοίτη κάποιου παλινοῦ ποταμοῦ ποὺ διέσχισε τὸν πλανήτη πρὶν ἀπὸ πολλὰς χιλιάδες χρόνια. Ἐκεῖνο ὡς τόσο ποὺ τοὺς ἔκανε ἐντύπωση ἦταν ὅτι δεξιά κι' ἀριστερὰ στὶς ὄχθες κρέμονταν κάτι παράξενα δέντρα χωρὶς φύλλα μὲ κορμούς καὶ κλαδιὰ ποὺ εἶχαν ἓνα μολυβὶ χρῶμα.

— Περιέργειά δέντρα!, εἶπε ἡ Νάνσυ καθὼς ἔτρεχαν. Πρῶτη φορὰ ἰδὼν δέντρα μὲ κορμούς καὶ κλαριά ποὺ μοιάζουν σὰν πλοκάμια χταποδίου.

Ἀπὸ μακριὰ εἶδαν τὴν ἔξοδο τοῦ φαράγγιου. Ἀπὸ κεῖ λογάριάζαν νὰ δγούν. Τὰ ρομπότ εἶχαν μείνει πολὺ πίσω.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς, ἂν κατὰφερναν νὰ φτάσουν στὴν ἔξοδο, θὰ ξέφευγαν ὀριστικά ἀπ' τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλεκτρονικοῦ τοῦς ματιοῦ καὶ θὰ μπορούσαν κατόπιν νὰ κινηθοῦν ἀνετα.

— Νομίζω πὼς τὰ βάσανά μας τελειώνουν, Νάνσυ!, εἶπε ὁ Σέρινταν.

Τὸ κορίτσι ὅμως ἀπάντησε μὲ μιὰ μικρὴ κραυγή.

— Κύτταξε ἐκεῖ. Τζόε!, εἶπε κι' ἔδειξε τὴν ἔξοδο τοῦ γκρεμοῦ.

Ὁ ντέτεκτιβ κράτησε τὴν ἀναπνοή του. Ἡ ἔξοδος αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε πιά ἢ μάλλον δὲν ἦταν πιά ἐλεύθερη. Τέσσερα καινούργια ρομπότ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ ἄλλα, ἀπ' τὰ ὁποῖα λογάριάζαν πὼς εἶχαν καταφέρει νὰ ξεφύγουν, ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ φαράγγιου.

— Τὴν πάθαμε!, γρύλλισε ὁ Σέρινταν. Μὰς δάλανε στὴ μέση!

Ἐμειναν ἀκίνητοι. Τώρα κάθε ἀπόπειρα διαφυγῆς ἦταν μάταιη. Εἶχαν πέσει στὸ δόκανο. Ὁ δρόμος πρὸς τὴ σωτηρία ἦταν κλειστός. Ἦταν σὲ τραγικὴ θέσι. Κι' ἀπὸ τίς δυὸ μεριές τοῦ φαράγγιου ἀκούγονταν οἱ θαρρετοὶ κρότοι τῶν σιδερένιων ποδιῶν τῶν τεράτων ποὺ πλησίαζαν.

— Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὰ πισόλια μας μὲ τίς διαλυτικὲς ἀκτίνες! εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Ἐλπίζω πὼς ἡ φοδερὴ θερμοκρασία ποὺ ἀναπτύσσονται οἱ ἀκτίνες θὰ λυώσῃ τὸν θώρακά τους καὶ θὰ καταστρέψῃ τοὺς δέ-

κτες της τηλεκατευθύνσεως που έχουν στο έσωτερό τους. Τί λές, Νάνσυ;

— Θα δοκιμάσουμε, Τζό!, απάντησε το κορίτσι κι' έβγαλε το πιστόλι. Δέ θα καθήσουμε δέβαια με σταυρωμένα χέρια να μάς πιάσουν.

Περίμεναν με τὰ πιστόλια στα χέρια. Έπρεπε ν' αφήσουν τὸ ρομπότ νὰ πλησιάσουν αρκετά σὲ τρόπο πού κά-θε πυροβολισμός νὰ εἶχε σίγουρο αποτέλεσμα. Τὰ μάτια τοῦ ντέτεκτιβ πετούσαν ἀστραπὲς καὶ ὅλα τὰ νεῦρα του βρίσκονταν σὲ τρομερὴ ὑπερδιέγερσι. Τώρα ἡ ἀπόστασι μεταξὺ τῶν χαυλιθανθρώπων καὶ τῶν δύο παγιδευμένων νέων ἦταν μικρή.

— Έτοιμη, Νάνσυ; εἶπε με σφιχτὰ δόντια ὁ Σέρνταν. Έσύ θ' ἀναλάβης τοὺς τέσσερις πρώτους. Έγὼ τοὺς τέσσερις καινούργιους. Σημάδεψε ἴσα στὸ θώρακα. Κανένας πυροβολισμός δὲν πρέπει νὰ πάη χαμένος.

— Μείνε ἡσυχος, Τζό!, ἀπάντησε ψύχραιμα ἡ κοπέλλα πού τώρα μπροστὰ στὸν κίνδυνο πού τοὺς ἀπειλοῦσε εἶχε ξαναβρῇ τὴν αὐτοκυριαρχία της. Τὸ χέρι μου εἶναι σταθερό Τζό!

ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΡΟΜΠΟΤ

ΠΗΡΑΝ θέσιμάχης. Εἶχαν γυρίσει ὁ ἑναστὴ ράχη στὸν ἄλλο σὲ τρόπο πού νὰ ἐλέγχουν ὁ καθένας τέσσερα ρομπότ. Σήκωσαν τὰ πιστόλια τοὺς καὶ σημάδεψαν. Καὶ τότε ἔγινε κάτι πού ἔκανε τὶς

καρδιὲς τῶν δύο νέων νὰ βροντήσουν βίαια. Τὰ ρομπότ στὰ μάτησαν κι' ἀκούστηκε ἕνας φοβικαστικὸς ἦχος, κάτι σὰν μιὰ προειδοποίησι θανάσιμου κινδύνου. Ὁ Σέρνταν ἐνοιώσε σὰν ἕνα ἀόρατο χέρι νὰ φουχτιάξῃ ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστόλι του καὶ νὰ τὸ τραβάῃ με μιὰν ἀπερίγραπτη δύναμι ζητώντας νὰ τοῦ τὸ ἀποσπάσῃ. Ὁ ντέτεκτιβ ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω προσπαθώντας ν' ἀντιδράσῃ. Μὰ τοῦτο ἦταν κάτι πού ξέφευγε ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης ἀντοχῆς. Τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίνων ἀποσπάσθηκε βίαια ἀπ' τὰ χέρια τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ ταξιθεύῃ στὸν ἀέρα πηγαίνοντας πρὸς τὸ μέρος τῶν τεσσάρων ρομπότ. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε γλωφὸς καθὼς εἶδε τὸ ὅπλο πού πρὶν λίγα λεπτὰ ἦταν στὴ φύχτα του νὰ βροντᾷ ἀπάνω στὸ θώρακα ἐνὸς ἀπ' τοὺς τέσσερις χαυλιανθρώπους καὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ ἀκίνητο. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Νάνσυ καὶ ρίγησε. Τὸ κορίτσι ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης. Καὶ τὸ πιστόλι τῆς Νάιλυ εἶχε ἀκαλουθήσει τὸν ἴδιο δρόμο πού εἶχε πάρει τὸ δικό του. Τὸ βλέμμα του πῆρε μιὰ τραχεῖα ἔκφρασι. Ὁ Σέρνταν κατάλαβε. Τὰ ρομπότ ἦσαν ἐφοδιασμένα μ' ἕνα ἰσχυρὸ ἠλεκτρομαγνητικὸ πεδίο πού τραβοῦσε κάθε σιδερένιο ἀντικείμενο πρὸς τὸ μέρος τους. Τώρα ἦσαν ἀσποιοί. Καὶ ἡ τελευταία ἐλπίδα ἀντιστάσεως χαμόταν. Χωρὶς πιστόλια ἦταν ἀνίκανοι νὰ ἀμυνθοῦν. Ὁ μαγνήτης τῶν ρομπότ τοὺς εἶχε ἀφοπλίσει.

— Προσέχτε τί θὰ σὰς πῶ!, ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Οἱ δύο νέοι ἀλλήλοκυττάχτηκαν. Ὁ Σέρινταν ἀπλώσε τὸ χέρι του κι' ἀγκάλιασε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν προστατέψῃ ἀπὸ ἕναν καινούργιο ἀόρατο κίνδυνον. Ἡ Νάνσυ σφίχτηκε ἀπάνω του.

— Ἀκούστε τί θὰ σὰς πῶ!, ἐπανέλαβε ἡ φωνὴ τοῦ φαινόταν νὰ ἔρχεται ἀπ' τὴν κόλασι. Μιλᾶω σὲ σένα, Τζός Σέρινταν, καὶ σὲ σένα, Νάνσυ Ἐλδινγκτον. Μὴ δοκιμάσετε νὰ κάνετε κουτοπονηρίες. Κάθε ἀντίστοιχοι σὰς προειδοποιῶ πῶς εἶναι μάταιη. Ἀκολουθήστε ἡσυχὰ καὶ πειθαρχικὰ τὰ ρομπότ. Θὰ σὰς ὀδηγήσουν σὲ μένα. Καμείς δὲν σὰς προσκάλεσε ἐδῶ. Μιὰ ἄμωρ καὶ μπερδευτήκατε στὰ πόδια μου θὰ μείνετε ὑποχρεωτικὰ αἰχμάλωτοί μου, ὅσο νὰ ταλειώσῃ ἡ μεγάλη ἀποστολὴ τοῦ ἔχω ἀνοιξαίνει.

Ἦταν φανερό πῶς κάποιος μίλουσε ἀπὸ κάπου μακριὰ μπροστὰ ἀπὸ μικρόφωνον καὶ πῶς ἡ φωνὴ του μετεδίδετο ἀπὸ τὸν δέκτη καὶ πομπὴ κάποιου ἀπὸ τοὺς χαλλυδοθρόνους τοῦ εἶχαν σχηματίσει τώρα ἕναν κλοιὸ γύρω τους. Ἡ φωνὴ φαίνετο ψυχραὶμη, ἀλλὰ ὁ Σέρινταν δὲν μπορούσε νὰ γελασθῇ. Κάτω ἀπὸ τὸν ἥσυχον τόνο της κρυβόταν μιὰ φοβερὴ ἀπειλὴ.

— Ἐν τάξει θὰ κάνουμε ὅ,τι μὰς πῆς!, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Ὡραία!, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή. Ἀκολουθήστε τοὺς

ἀνθρώπους μου!

Τὰ ρομπότ κινήθηκαν ἀργὰ καὶ τὰ κόκκινα μάτια τοὺς καρφώθηκαν στὰ πρόσωπα τῶν δύο νέων. Ὁ Σέρινταν, κρατώντας τὴν Νάνσυ, ἔκανε μερικὰ ἀβάβαια βήματα. Τέσσαρα ἀπ' τὰ ρομπότ προχώρησαν μπροστὰ. Ἀκολουθοῦσαν ὁ ντέτεκτιβ κι' ἡ μνηστή του. Πίσω τοὺς ἔρχονταν τὰ ἄλλα τέσσαρα ρομπότ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο εἶχαν βγῆ ἀπ' τὸ φοιράγγι καὶ βάδιζαν σὲ μιὰ λασπώδη πεδιάδα. Ἡ λάσπη μύριζε πετρέλαιο.

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀκούστηκε καὶ ἐκρήξεις. Τὸ αὐτὸ τοῦ Σέρινταν συνέλαβε αὐτοὺς τοὺς ἤχους καὶ κατόλκιε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἐκτόξευσι πυραύλων. Ἀναστήκωσεν τὸ κεφάλι καὶ τὸ βλέμμα του ἔμορξε τὸν οὐρανόν. Δὲν εἶχε γελασθῇ. Ἔνα σφαιρικό ἀερόπλοιο παλαιοῦ τύπου εἶχε ἀπογειωθῇ καὶ ταξίδευε σιτὸ διάστημα μὲ κατευθυνιστὴ πρὸς ἕνα πολὺ κοντὶνὸ δορυφόρο.

— Ἐδῶ φαίνεται ὅτι συμβαίνουν πολλὰ περίεργα πράγματα, Νάνσυ!, ψιθύρισε. Δὲν εἶναι ἀπίθανον αὐτὸς ὁ ἔρημος πλανήτης νὰ εἶναι τὸ μυστικὸ ἀεροδρόμιο τῆς σπείρας τοῦ ἀπειλεῖ τῇ Γῇ.

Ἀφῆσαν τὴν πεδιάδα καὶ μπήκαν σ' ἕνα παράξενο δάσος. Τὰ δέντρα ἦταν σταχτιά χωρὶς φύλλα. Ἀκολουθοῦσαν ἕνα στενὸ μονοπάτι.

— Ἐδῶ θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς ξεφύγοιμε, εἶπε ἡ κοπέλλα κυττάζοντας γύρω της. Τὰ κλαριά καὶ οἱ κορμοὶ αὐτῶν τῶν δέντρων ὄν δογούμε ἔξω

από το μονοπάτι θα τους έμπιστευαν να κινηθούν ελεύθερα. Τά ρομπότ είναι γιγαντώσυμα. Εμείς έχουμε το ένα τρίτο του αναστήματός τους. Θα τρυπώσουμε ανάμεσα στα δέντρα και δεν θα μπορέσουν να μάς κυνηγήσουν.

Ο ντέτεκτιβ κούνησε σκεπτικός το κεφάλι.

— Δεν νομίζω πως θα καταφέρουμε τίποτα, είπε.

— Θα δοκιμάσω, Τζό. Πρέπει να γυρίσουμε στον «Πρωτέα».

Κάτι θέλησε να της πηδ Σέρινταν αλλά δεν πρόφτασε. Η Νάνσυ απομακρύνθηκε μ' ένα πήδημα απ' το μονοπάτι και τρύπωσε ανάμεσα στα στοιχιά δέντρα.

— Έλα, Τζό!, του φώναξε. Έλα!

Ο Σέρινταν ένοιωσε την καρδιά του να βροντάει άγρια. Είδε τα ρομπότ να στάκουν σαστισμένα και μ' ανοιγοκλείνουν το ηλεκτρονικό μάτι τους. Τούτο — όπως κατάλαβε — ήταν ένα σημάδι αδόξασταχτου θυμού και ήξερε πως δεν έπρεπε να διστάσει. Ήταν βέβαιος πως η Νάνσυ έκανε μια τρέλλα. Αλλά δεν μπορούσε τώρα να την αφήσει μόνη. Ξωρμήσε προς τα δέντρα. Ένα από τα ρομπότ όμως μπήκε μπροστά του και του έκλεισε το δρόμο. Τα μάτια του ντέτεκτιβ λάμπανε επικίνδυνα. Κανείς δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει. Αδιαφορώντας για τις αναρρες κραυγές που άρχισαν να βγαίνουν οι χαλυβαλθρωποι καθώς ώρμούσαν απάνω του, με μιαν απότομη και

γρήγορη κίνησι, κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο κρανίο του ρομπότ που του έκλεινε το δρόμο. Η γροθιά του σημάδεψε το ηλεκτρονικό κόκκινο μάτι. Το χτύπημα ήταν ασυγκράτητα άγριο. Το κόκκινο φώς έσβυσε και το ρομπότ σωριάστηκε σαν ένας σωρός από παλινοσίδερα. Ο Σέρινταν χαμογέλασε. Είχε δρῆ την άχίλλειο πτέρνα των σιδερένιων αυτών τεράτων. Το ηλεκτρονικό μάτι ήταν εκείνο που τους έδινε ζωή και ακτάβλητη δύναμι. Δρασκελίζοντας το άψυχο σίδηρο τρύπωσε ανάμεσα στα δέντρα αναζητώντας με το βλέμμα του τη Νάνσυ. Άκουσε πίσω του τα ρομπότ να τον κυνηγούν, μα αυτό του ήταν τώρα αδιάφορο. Έπρεπε να προφτάσει τη Νάνσυ.

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΑ ΔΕΝΤΡΑ

ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ πέρασε από μια συστάδα δέντρων και είδε την Νάνσυ ανάμεσα στους γκρίζους κορμούς να τον περιμένει. Ξεφώνισε χαρούμενα. Απότομα όμως κόπηκε η αναπνοή του κι' ένα χέρι με γαιψά νύχια του φούχτησε την καρδιά. Είδε τα γκρίζα κλαδιά του δέντρου κοντά στο οποίο δρισκόταν το κορίτσι και τον περίμενε να κινούνται ύπουλα σαν ζωντανά πλοκάμια ενός χταποδιού και να κλείνουν γύρω απ' το κορμί της.

‘Ο Σέρινταν μέσα στο σκάφανδρο ξνοιωσε ξαφνικά πολύ άσχημα.

“Άκουσε μιὰ κραυγή φρίκης. Ἡ Νάνσυ πιασμένη σ’ αὐτὸ τὸ παράξενο δόκανο κραύγαζε ἐνῶ πάλευε ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ ἀπ’ τὴν θανάσιμη περίπτυσί. Ὅπως τὰ σταχτιά κλαδιὰ ἀλόενα καὶ τυλίγονταν πρὶ πολὺ γύρω τῆς καὶ τῆς ἐσφιγγαν τὸ κορμί, ἓνα παγωμένο χέρι σύρθηκε στὴ ραχοκοκκαλιά του. Εἶχε ἀκούσει γιὰ μερικά ἀνθρωποφάγα δέντρα ποὺ ζοῦσαν ρουφώντας αἷμα ζωντανῶν πλασμάτων ἀλλὰ δὲν εἶχε πιστέψει ποτὲ αὐτὲς τὶς ἱστορίες. Νάμιζε πὼς ἦταν δημιουργήματα τῆς φαντασίας τῶν ἀστροναυτῶν ποὺ μετείχαν στὶς πρώτες ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς τοῦ διαστήματος. Νὰ ὁ μὲν πού τὴν τώρα ἐδῶλεπε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια αὐτὸ πού ὡς τώρα θεωροῦσε ἀπίστευτο. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν ἀλλοιωθῇ. Κύτταζε σὰν ἀποβολωμένος τὸ ἀναπριχαστικὸ θέσιμα, ἀνίκανος νὰ σαλέψῃ. Τοῦτο ὅμως δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο. Κατανικώντας κάθε δισταγμὴ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοριτσιοῦ.

“Εἶδε κλαδιὰ καὶ κορμούς γύρω του νὰ κινοῦνται ἀπειλητικὰ ζητώντας νὰ τὸν ἀρπάξουν σὰν ζωντανὰ ἴδια. “Εβγαλε τὸ ἀστροναυτικὸ του μαχαίρι καὶ χτυπώντας δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ ἀνοίξε δρόμο. “Ἡ κοφτερὴ λεπίδα φτεταγμένη ἀπὸ ἀτομικὸ ἀτσάλι ἐνισχυμένο μὲ ἰσχυρὴ ραδιενέργεια κοιμῆτιζε τὰ γκρίζα πλοκάμια τῶν δέντρων ποὺ εἶχαν ἐκεῖνο τὸ παράξενο μολυβὶ χρώμα.

— Βοήθεια Τζό! Φώναξε μὲ φωνὴ πού τὴν ἐσθῆνε ἀπὸ ἀγωνία τὸ κορίτσι. Βοήθεια

πνίγουμε!

— Κουράγιο Νάνσυ! ἀποκρίθηκε φωνάζοντας κι’ ὁ ντέτεκτιδ. “Ερχομαί Νάνσυ!

Μὲ δυὸ πηδήματα δρέθηκε κοντὰ τῆς. Μιὰ ἀπακρουστικὴ μυρουδιά χτύπησε τὴ μύτη του. Τὰ σαρκεβόρα δέντρα ἀνέδιδαν αὐτὴ τὴν ἀηδιαστικὴ μυρουδιά. “Ἦσαν ἓνα εἶδος ὑπνωτικοῦ ἀερίου ποὺ ἀνέδιδαν τὰ γκρίζα κλαδιὰ γιὰ ν’ ἀνασθητήσουν τὸ θῦμα τους, νὰ τὸ κάνουν ἀνίκανο ν’ ἀντιδράσῃ. Ὁ Σέρινταν φοβήθηκε πὼς εἶχε φτάσει ἀργά. “Εβλεπε κι’ ὅλας τὴ Νάνσυ νὰ γέρνῃ τὸ κεφάλι στὸ στήθος βαρειά, ἀπόδειξε πὼς ἔχανε τὶς αἰσθήσεις τῆς. “Ανέπνευσε καὶ τὸ ἀέριο πού μπήκε στὸ στήθος του τοῦ ἔφερνε ἀηδία. Μὲ χέρια πού τρέμανε φόρσε τὴν περικεφαλαία τοῦ σκαιοκάνδρου του ποὺ ἦταν κρεμασμένη στὴ ζώνη του καὶ πάτησε τὸ κομποὶ τῆς συσκευῆς τοῦ ὀξυγόνου. Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Τὰ πνεμόνια του ρούφηξαν ἀγόρταγα τὸ ὀξυγόνο. Συναῆλθε. Μὲ τὸ ραδιενεργὸ μαχαίρι στὸ χέρι κινήθηκε γοργά. Ἡ λεπίδα ἔπεφτε ἀγρια καὶ ἀσυγκράτητα κοιμματιάζοντας καὶ κεραυνοβολώντας τοὺς γκρίζους πλοκάμους ποὺ κρατοῦσαν αἰχμάλωτὴ τὴν κοπέλλα. Τοῦτα τὰ πλοκάμια εἶχαν θηλειές, ὅπως τὰ πλοκάμια τῶν χταποδιῶν. Κολλοῦσαν στὸ κορμὶ τοῦ θύματος καὶ δύζανταν λαίμαργα τὸ αἷμα του. Εὐτυχῶς, ὅπως μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ ὁ Σέρινταν ἡ διαπληνητικὴ φόρμα τῆς Νάνσυ δὲν εἶχε ἀφήσει τὰ πλοκάμια νὰρθοῦν σὲ ἀπευθείας ἐπαφὴ μὲ τὸ σῶμα τῆς.

Μονάχα μερικά κόκκινα σημάδια υπήρχαν στο γυμνό μέρος του λαιμού της.

ΣΤΟ ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

“Αρπαξε το κορίτσι στα χέρια του και τρέχοντας δγῆκε απ’ τὸ δάσος κι’ ἔφτασε στὸ μονοπάτι. Ἡ Νάνσυ ἀνέπνευσε ἀργά. Μέσα στὴν ἄγρια ἀγωνία πού τὸν κατεῖχε στὴν προσπάθεια νὰ τὴν σώσει εἶχε ξεχάσει τὰ χαλύβδινα ρομπότ καὶ τώρα ξαφνικὰ τὰ ξανάβλεπε ἀπειλητικὰ νὰ ἔρχονται κοιτὰ του καὶ νὰ τὸν κυκλώνουν. Εἶδε τὰ κόκκινα ἡλεκτρονικὰ μάτια τους νὰ τὸν κυττάζουν. Τοῦ ἦταν ὅμως ἀδιάφορο. Ἐκεῖνος πού εἶχε τούτη τὴ στιγμή σημασία γι’ αὐτὸν ἦταν μονάχα τὸ πῶς ἡ Νάνσυ ἀνέπνεε. Μακριὰ απ’ τὴς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις τῶν σαρκοδόρων δέντρων τὸ κορίτσι ξαναβρῆκε σιγὰ - σιγὰ τὴς αἰσθήσεις του. Τὴν βοήθησε νὰ σταθῇ ὀρθια. Τὸν κύτταξε ὅταν ἀνοῖξε τὰ μάτια μ’ ἓνα βλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη. Ἐκεῖνος ἔδωκε τὴν περικεφαλαία του. Δὲν χρειαζόταν πιά.

— Νάνσυ πῶς δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα Τζό! Ψιθύρισε ἡ Νάνσυ καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν φοβερό.

— Ἐκάνες μιὰ κουταμάρα Νάνσυ πού μποροῦσε νὰ σοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Πῶς αἰσθάνισαι τώρα;

— Εἶμαι καλύτερα, Τζό. Ἀκούστηκε ἓνα βραχνὸ γέλιο. Ἦταν ἓνας καγχασμὸς πού ἔρχόταν ἀπὸ πολὺ μακριὰ. Κάποιος ἀρχισε νὰ μιλάει καὶ ἡ φωνὴ του μεταδιδόταν ἀπ’ τὸν πομπὸ πού εἶχε στὸ χαλύβδινο στήθος του ἓνα ἀπ’ τὰ ρομπότ.

— Σὲ εἶχα προειδοποιήσει Σέρνταν! εἶπε ἡ φωνή. Οἱ ἐξυπνάδες δὲν ἔχουν πέρας σ’ αὐτὸν τὸν πλανήτη! Ἀκολουθήστε τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ μὴν ἀφήσεις τὸ κορίτσι σου νὰ κἀν ἡλιθιότητες!

Τὰ ρομπότ κινήθηκαν ἀργά. Ὁ ντέκετιβ καὶ τὸ κορίτσι μέσα στὸν σιδερένιο κλοιὸ πού σχηματίστηκε γύρω τους ἀρχισαν πάλι νὰ προχωροῦν. Ὁ Σέρνταν, κοθὼς βάδιζαν, κύτταξε γύρω του προσπαθώντας νὰ κρατήσῃ στὸ μυαλό του μερικὰ χαρακτηριστικὰ σημάδια πού θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ξαναβρῇ ἀργότερα τὸ δράμο τῆς ἐπιστροφῆς. Γιατὶ τούτος ὁ ἄσος τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶχε κομιμιά διάθεσι νὰ παραμείνῃ αἰχμάλωτος. Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ φτάσῃ μέχρι τὸ στρατηγεῖο τῆς συμμορίας. Ἦθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν σατανικὸ νοῦ πού εἶχε πραγματοποιήσει τὴν τολμηρὴ ἀπαγωγὴ τοῦ καθηγητῆ Μπρέντ, νὰ κουβεντιάσῃ μαζί του, νὰ τὸν ψαρέψῃ μὲ τρόπο καὶ νὰ μάθῃ τοὺς σκοπούς του. Ὑστερα θὰ εὗρσκε ἓναν τρόπο νὰ ξεφύγῃ.

Τὰ ἑπτὰ ρομπότ—τὸ ὄγδοο εἶχε μεταβληθῇ σ’ ἓνα σωρὸ ἀπὸ παλινοσίδερα κι’ εἶχε παραιομένει στὸ μονοπάτι τοῦ δά-

σους ύστερα από τὸ χτύπημα πού τοῦ κατάφερε στο ἡλεκτρονικό του μάτι ὁ ντέτεκτιβ — ἔχοντας ἀναιμωσά τους τοὺς δύο αἰχμηλώτους κατηφόριζαν σὲ δοθιῆς χαράδρες, περνοῦσαν ἀπὸ ἑλικοειδεῖς ἀτραπούς, ἀνέβηκαν ἀπτόμενες πλαγιές καὶ δῆκαν σ' ἓνα πλάτωμα. Σὲ τοῦτο τὸ πλάτωμα ξενάδων πάλι τὰ μπλὲ μεγάλα καθούρια. Ὑψωναν ἀπειλητικά τὰ δαγκανάρια τους καὶ σέρνονταν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἦταν περισσότερα ἀπὸ ἑκατό. Ἦ κοπέλλα ἀνατρίχιασε.

— Παράξενους κατοίκους ἔχει αὐτὸς ὁ πλανήτης Τζό, εἶπε ἡ Νάνσυ καὶ σφίχτηκε πὺ πολὺ ἀπάνω στὸν ντέτεκτιβ. Ἄν μᾶς ἐπιτεθοῦν εἴμαστε χαμένοι.

Ὁ Σέριταν γέλασε.

— Ὅσο εἶναι αὐτοὶ οἱ χαλυδάνθρωποι μαζί μας δὲν ἔχουμε φόβο, ἀπάντησε. Φαίνεται ὅτι τὰ δηλητηριώδη αὐτὰ ὀκτάποδα ἔχουν πικρὴ πείρα ἀπ' τὰ ρομπότ. Κάποτε θὰ δοκίμασαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τους ἀλλὰ τὰ δαγκανάρια τους σπάσανε καθὼς πῆγαν νὰ δαγκώσουν τὸ σίδερο. Κύταξέ τα πὼς φεύγουν.

Πραγματικά τὰ μπλὲ καθούρια - σκορπιοὶ μόλις κατάλιναν ποιοὶ ἦταν ἐκεῖνοι πού περνοῦσαν ἀπὸ τὸ πλάτωμα ἄρχισαν νὰ παρορμερίζουν ἀφήνοντας ἐλεύθερο τὸ δρόμο. Ἐτρεχαν φοβισμένα καὶ χάνονταν σὲ κάτι σκοτεινὲς τρύπες πού ὑπῆρχαν στοὺς γύρω γρανιτινοὺς δρόμους. Οἱ τρύ-

πες αὐτὲς ἦταν σίγουρα οἱ φωλιές τους.

— Πραγματικά δείχνουν νὰ φοβοῦνται τὰ ρομπότ!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

Τώρα ἄφησαν πίσω τους τὸ πλάτωμα καὶ ὀνηφόρισαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἐνὸς γρανιτινοῦ λόφου. Ὅταν φτάσανε στὴν κορυφή, ἄρχισαν πάλι νὰ κατεβαίνουν.

— Πράξετε κάτι Τζό; ρώτησε ἡ Νάνσυ.

— Τί νὰ προσέξω;

— Μέχρι τῆ στιγμῆ δὲν εἶδαμε πούθενά νερό. Βαδίζουμε σχεδὸν μιά ὥρα καὶ δὲν εἶδαμε κοίνα ποτάμι ἢ καμμιὰ λίμνη. Πὼς ζοῦν ἐδῶ χωρὶς νερό;

— Ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ τὰ σύννεφα πού τυλίγουν αὐτὸν τὸν πλανήτη, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ, δείχνουν πὼς πρέπει νὰ πέφτουν ταχτικά βροχές ἐδῶ. Δὲν εἶναι ἀπίθανο λοιπὸν νὰ ὑπάρχουν ὑπόγεια ποτάμια καὶ λίμνες. Ἰσως τὰ συναντήσουμε ἀργότερα.

Βάδισαν κομπόσην ὥρα ἀκόμα καὶ περνώοντας ἀπὸ μιὰ χαράδρα εἶδον κάποιον ἀπὸ μακριὰ νὰ πηγαίνεσθαι κρατῶντας στὰ χεῖρα ἓνα μακρὸ ὄπλο. Ἐμοιαζε μὲ φουρό.

— Φορέστε τίς περικεφαλαίες τῶν σκαφάνδρων σας! ἀκούστηκε νὰ λέη πάλι ἡ γνωστὴ φωνή. Μπαίνετε σὲ μιὰ περοχή ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι γεμάτη μονοξείδιο τοῦ ἀνθρακος. Βάλτε σὲ λειτουργία τίς συσκευές ὀξυγόνου. Σὲ σένα μιλάω Σέριταν καὶ σὲ σένα Νάνσυ. Ἐδωλγκτον.

Ἀκολουθήστε τις οδηγίες μου.

Τὰ ρομπότ κοντοστάθηκαν. Ὁ ντέτεκτιβ κι' ἡ κοπέλλα φόρεσαν τις ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη διαφανεῖς περικεφαλαίες τους. Τὰ ρομπότ ἦταν φανερό πὼς δὲν ἐνοιώσαν καμμιὰν ἐνόχλησι ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἀτμόσφαιρας. Δὲν ἀνέπνευσαν. Ἀρχισαν πάλι νὰ προχωροῦν. Τώρα πρόσεξαν πὼς κι' ἐκεῖνος ποὺ εἶχαν δῆ ἀπὸ μακριὰ μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι φοροῦσε σκάφανδρο μὲ ἀναπνευστικὴ συσκευή.

Ὅταν ἔφτασαν κοντά του ξεχώρισαν μέσα ἀπὸ τὴν διαφανὴ περικεφαλαία του, ἓνα ἀσκήμο μούτρο ποὺ τοὺς κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε κοροϊδευτικά. Σίγουρα ἤξερε ποιοὶ ἦταν. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς κι' αὐτὸς ἦταν μέλος τῆς συμμορίας ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸν γκρίζον αὐτὸν πλανήτη. Παραμέρισε νὰ περάσουν καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ στόμιο ἐνὸς πηγαδιοῦ. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὸ πηγάδι ὁ Τζόε Σέρινταν καὶ μιὰ ἀστραπή πέρασε ἀπὸ τὶς κόρες τῶν ματιῶν του. Ἐπὶ τέλους βρισκόταν πολὺ κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀπειλοῦσε μὲ μιὰν ἀνατριχιαστικὴ καταστροφὴ τῇ Γῇ!

Ἐνα ἀπ' τὰ ρομπότ προχώρησε πρῶτο σὰν ὁδηγός. Ὁ ντέτεκτιβ καὶ ἡ κοπέλλα ἀκολούθησαν. Πίσω ἐρχόνταν τὰ ἄλλα ρομπότ. Ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν μιὰ στενὴ ὀρθὴ γρανιτίνη σκάλα. Στὸ τέρμα τῆς σκάλας ὑπῆρχε ἓνα στρογγυλὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου ἔβγαιναν παράξενες ἀόρατες ἀκτι-

νοβολίες. Δὲν τις εἶδε ἀλλὰ ἐνοιώσε τὴν παρουσίαν τους ὁ ντέτεκτιβ ἀπὸ τὶς δονήσεις τῶν κεραίων τοῦ ραντάρ τοῦ σκάφανδρου του. Εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς οἱ ἀκτίνες αὐτὲς ἀναισκάλευαν τὸ μυαλό του προσπαθώντας νὰ διαβάσουν τὴ σκέψι του. Κράτησε γερὰ τὸ χέρι τῆς Νάνσυ. Τὸ χέρι τοῦ κοριτσιοῦ ἔτρεμε ἐλαφρὰ καθὼς δέχονταν τὴν ἀκτινοβολία.

— Αἰσθάνομαι νὰ λυγάνε τὰ πόδια μου Τζό! ψιθύρισε.

— Μὴ χάνης τὸ θάρρος σου! ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ.

Μέσα στὸ στρογγυλὸ δωμάτιο ὑπῆρχαν πολλὲς πόρτες. Ὁδηγούμενοι ἀπ' τὸ ρομπότ ποὺ προπορευόταν πέρασαν σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς πόρτες καὶ βρέθηκαν σ' ἓνα θολωτὸ διάδρομο. Ἐνας δάμος, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν θόρυβο ποὺ κάνουν ὅταν δουλεύουν μαζί πολλὰ μοτέρ, ἔφτασε στ' αὐτιά τους. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς βοίσκονταν σ' ἓνα ὑπόγειο ἐργοστάσιο. Ὁ διάδρομος φωτιζόταν ἀπὸ ἀόρατοι ἠλεκτρικὰ τόξα ποὺ ἐξέπαμπαν ἓνα γαλακτώδες φῶς. Διέσχισαν τὸν διάδρομο καὶ πέρασαν σὲ μιὰ μεγάλῃ αἵθουσα ποὺ ἦταν ἀπλὰ ἐπιπλὴ μόνι μὲ μετολλικὰ ἐπιπλά. Ἡ αἵθουσα αὐτὴ ἔμοιαζε μὲ γραφεῖο καὶ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο μαζί. Δοκιμαστικοὶ σωλῆνες βοίσκονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Γυάλινα δοχεῖα μὲ πολυχρωμα ὑγρά, βιβλία καὶ μερικὰ παράξενα ἐργαλεῖα μετῆσεως ὑπῆρχαν ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι. Ἀκουσαν ἓ-

ναν ξερό κρότο. Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους. Τὰ ρομπότ πού τοὺς συνώδευσαν εἶχαν ἐξαφανιστῇ. Ὁ δόμος τῶν κινητῶν ἐξακολουθοῦσε νὰ φτάει στ' αὐτιά τους. Κύτταξαν γύρω τους χωρὶς νὰ μιλοῦν. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ὁμως εἶχαν τὴν αἴσθησι πὼς κάποιος ἀόρατο μάτι παρακολοῦθοῦσε κάθε κίνησίν τους.

ΟΙ ΚΑΒΟΥΡΑΝΘΡΩΠΟΙ

— ΤΩΡΑ μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὰ σκάφανδρά σας! ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Τὸ διαμέρισμα τροφοδοτεῖται μὲ ὀξυγόνο καὶ μπορείτε νὰ ἀναπνεύσετε ἐλεύθερα.

Γύρισαν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἔρχόταν ἡ φωνή. Ἕνα μέρος τοῦ τοίχου εἶχε ὑποχωρήσει καὶ στὸ ἀνοιγμένο αὐτὸ ἔστεκε ἕνας ἄνθρωπος. Εἶχε τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος καὶ τοὺς κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε. Τὰ μάτια τοῦ Τζόε Σέρνταν στρογγύλεψαν ἀπὸ ἐκπληξι.

— Ὁ Γουώρτλεϋ! ψιθύρισε.

— Ὁ ἴδιος Σέρνταν! ἔκαμε ἐκεῖνος καγχάζοντας. Φυσικά δὲν περίμενες νὰ με συναντήσης ἐδῶ.

— Μὰ τὸ Θεὸ νομίζω πὼς ὀνειρεύομαι!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Πῶς εἶναι δυνατόν; Ὁλοιὲς ἐκεῖ κάτω στὴ Γῆ νομίζουν

πὼς ἔχεις πεθάνει. Τὸ διαστημόπλοιο «Ἀκτίς» μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευσες γιὰ τὴ Σελήνη εἶχε πάψει νὰ ἀπαντᾷ στὶς κλήσεις καὶ τότε εἶχαν γράψει οἱ ἐφημερίδες πὼς χάθηκες στὸ διάστημα μαζί με τοὺς ἄλλους.

— Αὐτὸ εἶχε γίνει τότε ποὺ πέντε χρόνια, ἀπάντησε ὁ Γουώρτλεϋ καὶ προχώρησε. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄφησα νὰ πιστευτῇ πὼς χάθηκες μαζί με τὸ διαστημόπλοιο. Στὴν πραγματικὴ ἔκδοσιν ὅμως τὰ πρόσημα ἦταν πολὺ διαφορετικά. Ἦρθα κι' ἐγκαταστάθηκα ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν ἀγκῶνα γιὰ τοὺς ἀστροναῦτες τῆς Γῆς πλανήτη γιὰ νὰ προετοιμάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου τὴν ἐκδίκησί μου.

Τὸ βλέμμα τοῦ ἑλαιοπαράξενου πᾶσι ἀπὸ τοὺς χοντροὺς μυωπικοὺς φακοὺς τῶν γυαλιῶν πού φοροῦσε. Ἦταν σὰ νὰ μιλοῦσε ἕνας τρελλός. Προχώρησε μὲ ἀργὸ δῆμα καὶ κάθισε σ' ἕνα κάθισμα. Ἐδειξε στὸν ντέτεκτιβ καὶ στὴν κοπέλλα δύο ἄλλα καθίσματα. Ὁ Τζόε κι' ἡ Νάνσυ κάθισαν.

— Θέλεις νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω τὴν ἱστορία Σέρνταν; εἶπε.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔνευσε ἀρνητικά.

— Εἶναι περιττὸ Γουώρτλεϋ εἶπε. ἔχω τί θὰ μοῦ πῆς. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι ἡ Κοινοπολιτεία σέ ἔχει καταδικάσει σὲ θάνατο γιὰ τὶς ληστείες τῶν χρημάτων ποστολῶν πού εἶχες ὀργανώσει. Ἦταν νὰ ψηφίς στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ Συμβούλιο, ὕστερα ἀπὸ αἴτησι τῶν

συνηγόρων σου, μετρίασε την ποινή σου και την έκανε ισόδια κατανγκαστικά έργα. Σ' έστειλαν τότε μαζί με άλλους καταδίκους στη Σελήνη να δουλέψετε στα όρυχεία ούρανιου. Μέσα στο «Άκτις» αν δεν γελιέμαι ήταν περισσότεροι από πενήντα κατάδικοι. Τί έγιναν το πλήρωμα του διαστημοπλοίου και οι φύλακες που τους συνόδευαν Γουώρτλεϋ;

Έκείνος άνασκήκωσε τούς ώμους.

— Όσοι δέχτηκαν ναρθούν με το μέρος μας έζησαν. Όσοι άρνήθηκαν έξετελέστησαν. Τους σκοτώσαμε. Κυριέψαμε το διαστημόπλοιο και αλλάξαμε πορεία. Άντι να πάμε στη Σελήνη ήρθαμε εδώ. Τουτός ο πλανήτης που βρέθηκε τυχαία στο δρόμο μας ήταν έντελώς άνεξερευνήτος και άγνωστος στη Γή. Βρίσκεται έξω από την γοσιμμή που ακολουθούν τα διαπλανητικά σκάφη και αυτό όπως καταλαβαίνεις ήταν για μάς μια μεγάλη τύχη. Κι' άκόμα μεγαλύτερη τύχη ύπήρξε το ό,τι πέσαμε σ' έναν κατοικημένο πλανήτη.

Τα μάτια του ντέτεκτιβ κινήθηκαν ξαφνιασμένα μέσα στις κόγχες του.

— Είναι κατοικημένος αυτός ο πλανήτης; ρώτησε.

— Ναι! Έκανε θριαμβευτικά αυτός. Ένας πλανήτης με πολιτισμό δεκαπέντε χιλιάδων έτών.

— Υπάρχουν άνθρωποι εδώ; ρώτησε δισπιστα ό Σέρνιγταν.

Ό Γουώρτλεϋ κούνησε το κεφάλι.

— Δηλαδή άνθρωποι όπως τούς ένοούμε έμεις υπό την γεωμορφική έννοια όχι. Πλάσματα όμως με έγκέφαλο και αίσθήσεις ναι. Οι «άνθρωποι» στον πλανήτη αυτόν μοιάζουν πολύ με τα καβούρια που συναντούμε στη Γή.

— Τα μπλέ καβούρια! Έκανε ξαφνιασμένη ή Νάνσυ.

— Όχι άκριδώς! έπρε σοβαρά ό Γουώρτλεϋ. Τα μπλέ καβούρια που συναντήσατε στην έπιφάνεια είναι μια φυλή έντελώς ξεχωριστή. Στη Γή έχουμε διάφορες ράτσες ανθρώπων. Τους λευκούς, τούς κίτρινους, τούς μαύρους. Έτσι κι' εδώ τα μπλέ καβούρια είναι άς πούμε οι νέγροι αυτού του πλανήτη. Είναι μια περφορημένη φυλή που έξαφανίζεται με το πέρασμα του χρόνου. Τα άστρα καβούρια είναι ή κυρίαρχος ράτσα εδώ και ζούν κάτω άπ' το έδαφος. Άλλοτε ζούσαν σέ έπιφάνεια αλλά με την πάροδο των αιώνων ή κλιματολογικές συνθήκες στην έπιφάνεια άλλαξαν και σιγά - σιγά έγκαταστάθηκαν σέ υπόγειες πόλεις. Οι πόλεις τής έπιφανείας έχουν μεταβληθή σέ κονιορτό πριν από χιλιάδες χρόνια.

Ό Σέρνιγταν γέλασε.

— Όραίο παραμύθι Γουώρτλεϋ μάς σερβίρεις!, έπρε. Όσο ώραιες ιστορίες όμως κι' αν ξέρης να λές δεν θα τα καταφέρης να γλυτώσης την ηλεκτρική καρέκλα ή τον θάλαμο των άερίων.

Ἐκεῖνος τοῦ ἔρριξε μιὰ λοξή ματιά.

— Αὐτὸ μὴν τὸ λές!, ἀπάντησε καὶ τὸ βλέμμα του πῆρε μιὰ σαταυκὴ ἐκφρασι. Στὴν Γῆ ὅλοι πιστεύουν πὼς εἶμαι νεκρός. Ὅταν τὸ πληροφορηθῶν πὼς ζῶ θὰ εἶναι ἀργά. Θὰ ἔχω ἐμπληρώσει τὸ ἔργο μου καὶ τὰ διαστημόπλοιά μου φορτωμένα μὲ μαχητὲς ρομπότ θὰ γεμίσουν τὸν οὐρανὸ τοῦ πλανήτη πού με κατεδίωξε.

— Ὅχι ἄδικα Γουόρτλεϋ!, εἶπε ψυχρὰ ὁ ντέτεκτιβ. Εἴσουν ἓνας ληστής καὶ ἀδίστακτος φονηγᾶς. Καὶ πρὶν λίγες στιγμὲς ἀκόμα ὁ ἴδιος παραδέχτηκες πὼς ἐσφαξες τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς φύλακες τοῦ «Ἀκτίς». Ἐπειτα ὁργάνωσες καὶ πραγματοποιήσες τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Μπρέντ. Ξέρω τί σοῦ χρειάζεται ὁ καθηγητής. Ἀλλὰ ἐλπίζω πὼς θὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν του.

— Εἶσαι ἡλίθιος Τζόε! Ἐχεις πληροφορηθῇ πόσοι σοφοὶ καθηγητὲς ἔχουν ἐξαφανισθῇ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὴ Γῆ κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους πλανῆτες πού κατέχει ἡ Γῆτιν Κοινοπολιτεία;

Ἐνα ἀδιόρατο χαμόγελο κρεμάστηκε στὰ χεῖλῃ τοῦ Σέρνιταν. Εἶχε παρασύρει τὸν Γουόρτλεϋ. Αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς πού ἤθελε νὰ μάθῃ. Ἐκρυψε τὸ χαμόγελο μὲ μιὰ κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ.

— Ὅχι!, εἶπε. Δὲν τοὺς μέτρησα. Ξέρω ὅμως πὼς σημειώθηκαν πολλὲς ἐξαφανίσεις τὸν τελευταῖο καιρὸ.

— Θὰ στὸ πῶ λοιπὸν ἐγώ

γιά νὰ τὸ ξέρης. Ἐχουν ἐξαφανισθῇ εἰκοσιοχτὼ καθηγηταὶ κι' ἓνας ὁ Μπρέντ εἰκοσιεννῶς. Ὅλοι αὐταὶ λοιπὸν ἔχουν ἀπαχθῇ ἀπὸ ἀνθρώπους μου καὶ μεταφέρθηκαν μὲ διαστημόπλοια τῆς Ἑταιρείας μας ἐδῶ.

— Τῆς Ἑταιρείας; τὸν ἔκοψε κοροϊδευτικὰ ὁ ντέτεκτιβ. Τῆς συμμορίας θὰ θέλῃς φυσικά νὰ πῇς.

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Οἱ λέξεις δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία!, εἶπε. Ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ ξέρης εἶναι ὅτι καὶ οἱ εἰκοσιοχτὼ καθηγηταὶ δουλεύουν τώρα γιὰ λογαριασμό μου. Κι' ὁ Μπρέντ θέλοντας καὶ μὴ τὸ ἴδιο θὰ κἀνῃ σὲ λίγο. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ εἰκοσιοχτὼ ἐργαστήρια τῶν σοφῶν πού ἔφερα ἀπὸ τὴ Γῆ. Μὲ τὴ βοήθειαν τῶν πλασμάτων — δηλαδὴ τῶν ἀσπρων καθουριῶν αὐτοῦ τοῦ πλανήτη οἱ ἐπιστήμονες πού ἔφερα τελειοποίησαν πολλὰς ἐφευρέσεις. Τὰ ἀσπρα καθούρια κατασκεύαζαν ὥς τώρα ρομπότ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοὺς. Τώρα μὲ βάσι τὰ δικά μου σχέδια κατασκευάζουν ἀνθρωπόμορφα ρομπότ. Εἶδατε τοὺς γρανιτινοὺς κώνους στὴν ἐπιφάνεια; Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι πράκειται γιὰ ἔργο κατασκευασμένο ἀπὸ λογικὰ ὄντα. Καὶ ὅμως μέσα ἀπὸ τοὺς κώνους αὐτοὺς περνοῦν τεράστιοι σωλῆνες μὲ συσσωρευτὰς τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας. Ὅλα σ' αὐτὲς τίς ὑπόγειες πόλεις τῶν ἀσπρων καθουριῶν — χρησιμο

ποιώ το όνομα «καβούρια» γιατί δεν ξέρω πώς μπορώ να ονομάσω αυτά τα παράξενα πλάσματα που είναι γι' αυτόν τον πλανήτη, ό,τι είναι οι άνθρωποι για τη Γη— φωτίζονται και εργάζονται με ενέργεια που βγάζουμε από τις ακτίνες του ήλιου. Πρέπει να το παραδεχτήτε. Αυτοί οι καβουράνθρωποι που κατάφεραν να εκμεταλλευθούν την ηλιακή ενέργεια έχουν περισσότερο μυαλό και καλύτερες εμπνεύσεις από τους Γήινους.

Ο Σέρνιταν κι' η Νάνσυ τον άκουγαν χωρίς να μιλούν. Άν φυσικά όλα αυτά ήταν αλήθεια τότε η Γη παρ' όλες τις καταπληκτικές προόδους που είχαν κάνει μέσα στα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια οι άνθρωποι, βρισκόταν πολύ πίσω. Ο ντέκτεκτβ άνασκήκωσε τους ώμους.

— Δεν σε πιστεύω Γουώρτλεϋ!, είπε.

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ !

Ο ΓΟΥΩΡΤΛΕΥ έμεινε για μια στιγμή άμιλητος. Ήταν σαν να σκεφτόταν κάτι σοβαρό. Ύστερα όμως ά-

πλωσε το χέρι του και πίεσε ένα κουμπι που βρισκόταν στον τοίχο.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε αδιάφορα ο ντέκτεκτβ.

Έκείνος γέλασε.

— Θέλω πριν πεθάνετε να

ικανοποιήσω την περιέργειά σας, είπε. Θα σας δείξω έναν από τους μονίμους κατοίκους του πλανήτη αυτού...

Η Νάνσυ άνατριχίασε. Τα λόγια του ήταν μιá προειδοποίησι. Δεν επράκειτο να βγούν ζωντανοί άπ' αυτή την κάλασι. Ο Σέρνιταν τον κύταξε κοροϊδευτικά.

— Θα σου πώ ένα μυστικό Γουώρτλεϋ!, είπε. Μου άρέσει η ζωή και δεν σκέφτομαι ν' άφήσω τα κόκκαλά μου σ' αυτό το άστρο όπου κατοικουμεδρεύει η συμμορία σου. Έκτος άπ' αυτό όμως έχω ώραιά σχέδια για το μέλλον. Το ένα είναι να γυρίσω όσο γίνεται πιο σύντομα στη Γη να παντρευτώ την δεσποινίδα που με συνοδεύει. Το άλλο είναι να περάσω ένα ώραίο θραχιάλι άπό νίκελ στα χέρια σου και να σε παραιδώσω στον Χόβερτ.

— Λυπάμαι πολύ! άποκρίθηκε παγερά εκείνος. Μά πρέπει να σας σκοτώσω και τους δύο. Κανείς δεν πρέπει να μάθι στη Γη τί προετοιμάζω εδώ πάνω. Λοιπόν σταμάτα να κάνης σχέδια για το μέλλον.

— Μη βάζεις στοίχημα γιατί μπορεί να χάσης!, είπε εύθυμα ο Σέρνιταν. Σε προειδοποιώ για να το ξέρης.

Ο Γουώρτλεϋ δεν έδωσε άπάντησι. Γύρισε προς την πόρτα. Γύρισαν κι' αúτοι και κύταξαν την πόρτα. Μιά μικρή κραυγή τρόμου και έκπληξως μαζί βγήκε άπ' το στόμα της Νάνσυ. Τα μάτια του Σέρνιταν άνοιγόκλεισαν διαστι-

κά. Ήταν πραγματικά πολύ παράξενο αυτό που είδαν και άκούσαν. Ένας άσπρος κάβουρας στηριγμένος στα πισινά του πόδια έστεκε στην πόρτα. Ήταν όρθος και τούς έδειχνε την κοιλιά του. Είχε ύψος λίγο περισσότερο από ένα μέτρο. Ο ντέκετιβ μέρησε διαστικά τὰ πόδια του. Ήταν τέσσερα τὸ όλον. Τὰ μπλέ καινούρια, θυμόταν πολύ καλά, είχαν ὀχτὼ πόδια. Τούτος ἐδῶ είχε τέσσερα. Στὰ δυὸ πισινὰ στηριζόταν ὀρθός. Τὰ ἄλλα ἦταν σὰν χέρια πὺ κρέμονταν ἀπ' τοὺς ὤμους του. Δάχτυλα δὲν είχε. Στὴν θέση τῶν δαχτύλων ὑπῆρχαν δύο κυρτά μυτερά νύχια. Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ δύο βολβοὶ ξεπετάγονταν σὲ μέγεθος καρδιοῦ ὁ καθένας. Ήταν δύο παράξενα μῦτια χωρίς κόγχες πὺ κύτταζαν πε-

ρίεργα τοὺς δύο ἐπισκέπτες. Τὰ δαγκανάρια ἔλειπαν ἐντελῶς ἀπ' τὸ παράξενο αὐτὸ

Τὸ καταδιωκτικὸ «Πρωτεύς» ἔστειλε μὲ τὰ φλογοβόλα τοῦ τὸν θάνατο στὸ κουρσάρικο πλανητόπλοιο.

πλάσμα. Ήταν υπερβολικά αποκρουστικό στην άλλη εμφάνισι. Όμως εκείνα τὰ μάτια που σπιθοβολούσαν από έξυπνάδα και ειλικρίμεια σ' έκαναν νὰ ξεχνάς τή σωματική ασκήμια αὐτοῦ τοῦ παράξενου κάτοικου τοῦ γκρίζου πλανήτη.

— Ήλα μέσα Σάμουελ, εἶπε ὁ Γουώρτλεϋ.

Τὸ πλάσμα μὲ τὴν παράξενη ἐμφάνισι ἔκανε μερικά δηήματα μὲ κόπως κωμικὸ τρόπο ταλαντευόμενο καὶ μπήκε στὴ κάμισα.

— Οἱ κύριοι εἶναι ἐπισκέπτες μου Σάμουελ, εἶπε. Χαιρέτησέ τους.

Ὁ ἄσπρος κάβουρας ἔκανε κάτι σὰν ὑπόκλισι καὶ ὕστερα στήλωσε τὰ μάτια του στὴν Νάνσυ.

— Αὐτὸ τί εἶναι κύριε, ρώτησε μὲ μιὰ λαισυγγώδη φωνὴ δείχνοντας τὴν κοπέλλα. Πρῶτη φορά ἔρχεται ἐδῶ ἓνα τέτοιο πρῶγμα.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔβρεξε τὰ στεγνὰ χεῖρῃ του μὲ τὴ γλῶσσα. Ἡ ἔβηλγκτον ἀναρρίγησε. Ήταν πραγματικά ἀπίστευτο. Αὐτὸς ὁ κάβουρας μιλοῦσε ἀμερικάνικα! Ἐνα θρισμδαυτικὸ χαμόγελο σχεδιάστηκε στὸ μούτρο τοῦ Γουώρτλεϋ καθὼς εἶδε τὴν κατὰπληξι τοῦ ντέτεκτιβ καὶ τῆς ἀρραιβωνιαστικιάς του.

— Αὐτὸ Σάμουελ, εἶπε ἀπαιτώντας στὴν ἐρώτησι τοῦ κάβουρανθρώπου. Εἶναι μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ Γῆ. —

— Πολὺ καλὸ! Πολὺ ὁμορφο!, εἶπε ἐκεῖνος.

— Ναί. Ὑπάρχουν ὥραίες

γυναῖκες στὴ Γῆ Σάμουελ. Τώρα μπορεῖς νὰ γυρίσης στὸ ἐργοστάσιο νὰ ξαναρχίσης τὴ δουλειά σου.

Τὸ παράξενο πλάσμα ποὺ ἄκουγε στὸ ὄνομα Σάμουελ ἔκανε μιὰ καινούργια ὑπόκλισι καὶ δγῆκε πάλι ταλαντευόμενο ἀπὸ τὴν κόμαρη.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

ΕΓΙΝΕ γιὰ μερικές στιγμές σιωπῇ. Ὁ Σέρινταν κι' ἡ Νάνσυ ἔμεναν βουβοὶ ἀπὸ συγκίνησι καὶ κατὰπληξι. Ἡ

ταὶν σὰ νὰ εἶχαν δὴ ἓνα ἀπίστευτο ὄνειρο.

— Λοιπὸν Τζό; ρώτησε κοροϊδευτικά ὁ Γουώρτλεϋ. Πείσθηκες τώρα; Ὑπάρχουν ἐδῶ διακόσιες χιλιάδες τέτοιοι κάβουρανῶνθρωποι ποὺ δουλεύουν γὰ λογαριασμό μου. Εἶναι τὰ ἐξυπνότερα πλάσματα ποὺ συνάντησα ποτέ. Ὁ Σάμουελ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιμηχανικούς μου. Ἐχει εἰδικότητα στὴν κατασκευὴ διαπλανητικῶν ρουκεττῶν. Τὸ μυαλό του δουλεύει σὰν ξυράφι. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ πῶς μέσα σὲ τρεῖς μῆνες ἔμαθε νὰ μιλήσῃ ἀμερικάνικα.

Κύτταξε τὸ ρολοῖ του καὶ σηκώθηκε.

— ὦ! ὦ! Ξεχάστηκα!, εἶπε. Πρέπει νὰ λείψω γιὰ λίγο. Ἐχω βλέπετε ἓνα σωρὸ ὑποχρεώσεις. Πρέπει νὰ πάρω μέρος σ' ἓνα συμβούλιο τῆς Ἑταιρείας. Θὰ γυρίσω

αργότερα νά συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας. Δὲν θὰ σὰς ἀφίσω μόνους ὅμως.

Πάτησε ἕνα κουμπὶ ἀπ' τὸ τσιμπλὼ πού ὑπῆρχε στὸ γράφειο. Σχεδὸν ἀμέσως ἀνοίξε μιά ἄλλη πόρτα καὶ φάνηκαν δύο συμμερῖτες ντυμένοι μὲ στολές τοῦ διαστήματος. Ἦταν ὠπλισμένοι.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε, σὰς ἀφίνω νά προσέχετε αὐτοὺς τοὺς δύο φιλοξενούμενους μας. Τὰ μάτια σας ἀνοιγτά! Ἄν κάνουν τοὺς ζόρκους ξέρετέ τὴ δουλειά σας.

Ἐκεῖνοι γέλασαν καὶ ἐνεύσαν καταφατικά.

— Ἐν τάξει ἀρχηγέ!, εἶπαν.

Ὁ Γουόρτλεϋ ἔφυγε. Τὸ μυαλὸ τοῦ Σέρινταν ἀρχισε πάλι νά δουλεύει γοργά. Τὰ μάτια του παιγνίδιζαν παρὰ ξένα. Ἀντάλλαξε ἕνα βλέμμα συνειδησέως μὲ τὴν Νάνσυ. Τὸ κορίτσι κατάλαβε ὅτι κάτι ἐτοίμαζε ὁ ντέτεκτιβ καὶ χαμογέλασε μὲ καταπόνησι. Ὁ Σέρινταν ἐβγαλε τὴν ἀσημένια σιγαροθήκη του, πήρε ἕνα τσιγάρο καὶ τὸ ἔφερε στὸ στόμα του. Εἶδε τοὺς δύο συμμερῖτες νὰ τὸν κυττάζουν λαίμαργα. Τοὺς πρότεινε τὴ σιγαροθήκη.

— Τσιγάρο παιδιά;, ρώτησε.

Ἦξερε ποῦ ποντάριζε. Σ' αὐτὸν τὸν μακρυνὸ πλανήτη φυσικὰ ἕνα τσιγάρο ἦταν πράγμα πολὺτιμο. Οἱ συμμερῖτες ἀπλωσαν τὸ χερί καὶ πήραν τσιγάρο. Ὁ ντέτεκτιβ ἐβγαλε τὸν ἀναπτήρα του. Ἐσκυψαν γ' ἀνάφωτον. Ἀπὸ

τὸν ἀναπτήρα ὅμως ξεπετάχτηκε μαζί μὲ τὴ φλόγα κί' ἕνα ἄστρο φέριο. Τὸ ἄστρο — ἕνα κεραυνόβολο ἀναισθητικὸ πού χρησιμεποιοῦσε σὲ ὥρες ἀνάγκης ὁ Σέρινταν — χτύπησε τὰ ρουθόνια τῶν συμμερῖτων. Μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναισθητικοῦ ἀρχισε καὶ ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε καθὼς εἶδε τοὺς δύο συμμερῖτες νὰ πέφτουν σὺν ἄδεια σκακιά.

— Ἐμπρὸς Νάνσυ! διέταξε ὁ Σέρινταν. Πρέπει νά διαστούμε! Φόρεσε τὸ σκάφανδρό σου.

Βγῆκαν ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ἐξω ἀπὸ τὴν κάμαρα τὰ ρομπὸτ εἶχαν ἀφήσει τὰ πιστόλια ἀκτίνων. Τ' ἀρπάζαν καὶ προχώρησαν στὸν διάδρομο.

Μὲ προφυλάξεις φορώντας τὰ σκάφανδρα μὲ τὶς συσκευές ὀξυγόνου πέρασαν τὸν στενὸ ὑπόγειο διάδρομο καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο βρέθηκαν μπροστὰ στὴν ὀρθή γρανιτίνη σκάλα πού ἔφερε στὸ αἰοιγμα τοῦ πηγαδιού. Ἀδίστακτα ὁ ντέτεκτιβ προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πίσω του ἀκολουθοῦσε ἡ Νάνσυ. Κρατοῦσαν κι' οἱ δύο τὰ πιστόλια στὸ χερί. Ὅλες οἱ αἰσθήσεις τους δρίσκονταν σὲ συναγερμό. Τὸ αὐτί τους ἦταν ἐτοιμὸ νὰ συλλάβῃ τὸν πρὸ ἀπροσδιόριστο κί' ἀσήμενον θόρυβο. Ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν ἀργὰ καὶ προσεχτικὰ τὴ σκάλα. Ἦταν πολὺ κοντὰ στὴν ἔξοδο ὅταν εἶδαν μιά σκιά νὰ διαγράφεται στὸ αἰοιγμα τοῦ πηγαδιού. Ὁ Σέρινταν κάλλησε τὴ ράχη του στὸν ὑγρὸ τοῖχο. Τὸ κορίτσι

έμεινε ασάλευτο δίπλα του. 'Η καρδιά της Νάνσυ χτυπούσε άργά και άτακτά. 'Ο ντέτεκτιβ τής έσφιξε τὸ χέρι γιὰ νὰ τής δώση θάρρος. Μέσα στὸ μισοσκόταδο ξεχώρισε τὸ χλωμὸ πρόσωπό της νὰ τοῦ χαμογελάη. Τῆς χαμογέλασε κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὴ διαφανή περικεφαλαία τῆς διαπλανητικῆς του στολῆς.

'Ο ἴσκιος χάθηκε ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα τοῦ πηγαδιοῦ. Πέρασαν μερικά λεπτά. 'Ο ἴσκιος ξαναφάνηκε. 'Ο Σέρινταν κατ'άλλαβε πῶς ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς κινητοὺς φρουροὺς τῆς συμμορίας ποὺ ἐκτελοῦσε ὑπηρεσία ἐκεῖ. Τὸ ραδιοτηλέφωνο τῆς περικεφαλαίας ποὺ φοροῦσε ἡ Νάνσυ ἔπιασε τὸν ἀπαλὸ ψίθυρο τῶν λέξεων ποὺ τῆς ψιθύριζε ὁ ντέτεκτιβ.

— Θὰ προχωρήσω πρῶτος Νάνσυ καὶ θὰ ἐπιτεθῶ αἰφνιδιαστικά σ' αὐτὸ τὸ κáθαρμα. Πρέπει νὰ ξεμπερδέψουμε δὲσὸ τὸ δυνατόν πιὸ áθόρυβα καὶ πρὸ σύντομα μαζί του. Θὰ με áκολουθῆς ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι ἐτοιμὴ νὰ ἐπέμβῃς ἀν'παρουσιαστὴ ἀνάγκη.

'Η κοπέλλα ἐνευσε καταφατικά. 'Ο ντέτεκτιβ γλῶστρησε σὰν φάντασμα πρὸς τὴν τελευταία σιλουέττα. Τὰ μάτια τοῦ ἑλάμπαν παράξενα καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει ἐκείνη τὴ γνώριμη ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι ποὺ ἔκανε τοὺς κακοποιοὺς ποὺ θρῖσκονταν κοντά του νὰ τρέμουν. Περίμενε λίγο. Εἶδε πάλι τὸν συμμορίτη. Φοροῦσε κι' αὐτὸς τὸ σκάφανδρο τοῦ διαστημάνθρωπου καὶ

στὴ ράχη του ἦταν κρεμασμένη ἡ συσκευή τοῦ ὀξυγόνου. Αὐτὸ εἰσήμαινε πῶς καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἐπιφανείας ὁ αἰέρας δὲν ἦταν ἀναπνεύσιμος.

Τὸν ἄφησε ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ ὅταν τὸν εἶδε νὰ τοῦ γυρίζῃ τὴ ράχη σάλταρε στὸ ἀνοίγμα τοῦ πηγαδιοῦ μετὰ τὸ πιστόλι ἀκτίνων στὸ χέρι κι' ὤρμησε ἐναντίον του. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἠλεκτρονικὸ αὐτὶ τῆς περικεφαλαίας του συνέλαβε τὸν ξαφνικὸ θόρυβο καὶ γύρισε ἀπὸτομα τραβώντας τὸ φλογόβλο πιστόλι τοῦ. Τὸ δάχτυλό του πέρασε στὴ σκανδάλη καὶ τὰ μάτια του στένεψαν γεμάτα λύσσα καθὼς ἀναγνώρισε τὸν Σέρινταν. Μία φλογερὴ γλώσσα φωτιάς ξεπήδησε ἀπ' τὸ πιστόλι του.

'Ο ντέτεκτιβ σάλταρε πλάγια καὶ ἡ φλόγα τοῦ θανάτου πέρασε ἕνα μέτρο μακριὰ ἀπ' τὸν ἀρριστερό του ἄμο. 'Ενοίωσε τὴν καφτὴ ἀνάσα τῆς φλόγας ποὺ πέρασε καὶ χάθηκε στὸ κενό. 'Ο φρουρὸς ξεφάνισε ἀγρία κι' ἐτοιμάστηκε νὰ πυροβολήσῃ καὶ πάλι. Μὰ τούτῃ τὴ φορὰ ὁ Σέρινταν πρὸ ταχύς ἀπ' τὴν ἀστραπή, ἔα ὅτρεψε τὴν κάννη τοῦ ὄπλου τῶν διαλυτικῶν ἀκτίνων καὶ σημάδεψε τὸ στήθος τοῦ κακοποιοῦ. 'Η ἀκτὴν τὸν πέτυχε κατ'άστηθα κι' ὁ κάκούργος χοροπήδησε σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός. 'Η μεταλλικὴ στολή του γέμισε φλόγες καὶ ὁ ἀνθρώπος ἄρχισε νὰ λυώνῃ, σὰν μὰ κούκλα φτιαγμένη ἀπὸ κερί. 'Ο ντέτεκτιβ χαμογέλασε...

ΠΑΛΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ

στιγμή όμως
τούτο το χαμό-
γελο έσβυσε
και το πρόσω-
πό του πήρε
μιαν άγρια έκ-
φραση. Είδε τη
Νάνσυ να ξεπετάγεται από το
άνοιγμα του πηγαδιού. Πίσω
από τη Νάνσυ έτρεχαν δύο
διαστημάνθρωποι. 'Ο Σέριν-
ταν δεν χρειάστηκε πολύ για
να καταλάβει. Τούτη η εμφά-
νιση των συμμοριτών που έρ-
χονταν από το βάθος του πη-
γαδιού ήταν μια προειδοποί-
ηση. Στο άντρο των έχθρών
της Γής είχαν αντιληφθή την
απόδρασί τους και είχε αρχί-
σει μια γενική κινητοποίηση
για την σύλληψη ή την εξόντω-
σί τους. 'Αδιαφορώντας για
τά φλογόβλα που κρατούσαν
στα χέρια τους οι διώκτες της
Νάνσυ, ώρμησε σαν σίφουνας
απάνω τους, βάζοντας το κορ-
μί του ανάμεσα σ' αυτούς και
στην κοπέλλα. Είδε μερικές
γλώσσες φωτιάς. Τα μάτια
του θάμπωσαν μα δεν σταμά-
τησε. 'Ασυγκράτητος έπεσε
απάνω στους συμμορίτες και
τό ώπλισμένο του χέρι κατέ-
θηκε σαν ένα σφυρί στην πε-
ρικεφαλαία του πρώτου. Το
δυνατό χτύπημα τον κλόνισε
άλλα δεν έπεσε. 'Η άθροαστη
πλαιστική ύλη προστάτησε το
κεφάλι του συμμορίτη από το
σφοδρό χτύπημα. Έκανε μο-
νάχα μερικά δήματα προς τα
πίσω και ύψωσε το πιστόλι
του. Το γυμνασμένο κορμί του

ντέκετιβ κινήθηκε άπίστευτα
γοργά και το πόδι του κατή-
φερε ένα άγριο λάκτισμα στην
κοιλιά του κακοποιού. 'Ο συμ-
μορίτης έγειρε πιο πολύ προς
τα πίσω και άπλωσε τα χέ-
ρια να πιαστή κάπου. 'Αλλά
το πόδι του βρέθηκε στο κενό
του πηγαδιού και καταράκη-
σε στις σκάλες. 'Ο Σέρινταν
γύρισε προς τον άλλο. 'Ο δεύ-
τερος όμως συμμορίτης τον
είχε προλάβει. Με θολό βλέμ-
μα και μια άσυγκράτητη λύσ-
σα, πήδησε άπάνω του. 'Ηταν
φανερό πως δεν ήθελε να χρη-
σιμοποιήσει το φλογόβλο. 'Ο
Σέρινταν καπάλαβε πως η έν-
τολή ήταν να τους πιάσουν
ζωντανούς. Τινάχτηκε άγρια
να ξεφορτωθή τον διαστημάν-
θρωπο που είχε γαντζωθεί
στον ώμο του. Μα εκείνος εί-
χε σιδερένια μπράτσα και ά-
κατάβλητη δύναμη.

'Ο Τζόε Σέρινταν με μια
απότομη κίνηση λύγισε τα πό-
δια του και γονάτισε ενώ ταυ-
τόχρονα τινάξε προς τα έμ-
πρός τους ώμους του. 'Ο συμ-
μορίτης κυλίστηκε ένα μέτρο
πιο έκει. 'Ο υπέκετιβ γάλασε
άγρια και ύψωσε το πιστόλι
του. Πίωσε την σκανδάλη. Μα
και μια δακτίνα δεν βγήκε από
την κάννη του. Βλαστήμησε.
Το πιστόλι του είχε πάθει σ'
αυτή την πιο κρίσιμη στιγμή
της ζωής του μιαν άπροσδό-
κητη έμπλοκή. 'Η Νάνσυ μο-
νάχα τώρα μπορούσε να τον
σώσει. Το κορίτσι πραγματικά
ύψωσε το πιστόλι και σημάδε-
ψε. 'Αλλά πριν το δαχτυλό
της άγγίση την σκανδάλη,
σταμάτησε. 'Ο κακούργος εί-

χε σαλτάρει σαν αϊλουρος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ντέτεκτιβ. Οἱ δυὸ ἐντρες ρφιχταγκάλιασμένοι κυλιόντουσαν στὸ λασπῶδες ἔδαφος παλεύοντας ἀπεγνωσμένα.

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤὸ ΑΠΕΙΡΟ

Ἡ ΝΑΝΣΥ δὲν μπορούσε νὰ πιροβολήσῃ. "Επρεμε μὴ λαϊθέμῃ. Μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία καὶ ἀπόγνωσι, παρακαλουθώντας τὴν ἀγρία πάλῃ, ἐνοιωσε μιὰ φοβερὴ ἀπελπισία νὰ τὴν κυριαύῃ. Θεέ μου! Δὲν μπορούσε νὰ στέκῃ ἔτσι, μὲ δεμένα τὰ χέρια, ἐνῶ ὁ ἀγαπημένος της Τζὸ διέτρεχε ἕναν ἀπαίσιον κίνδυνον. Καὶ τότε ξαφνικὰ τῆς ἦρθε ἡ ἐμπνευσι. "Εβάλε τὸ πιστάλι στὴ ζώνη της καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι της. Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφτῇ κωρίτερα; Μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι καὶ μὲ μάτια πού λάμπανε, ὥρμησε ἀπάνω στους δύο ἀνθρώπους πού πάλευαν. Ἡ κοφτερὴ λεπίδα ἀστραψε σαν ρομφαία. Τὸ χέρι της κινήθηκε γοργά. Τὸ μαχαίρι ἔπρεπε βαρεῖα καὶ κομματίασε σὺν σάλῃμα τῆς συσκευῆς τοῦ ὀξυγόνου πού τροφοδοτοῦσε μὲ ἀέρα τὴν περικεφαλαία τοῦ συμμορίτη. Ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα καθὼς τὸ ὀξυγόνο χέφυγε μὲ δύναμι ἀπ' τὸν κομματιασμένο σάλῃμα. Τὰ χέρια τοῦ κακούργου πού ἐσφίγγαν σὺν τανάλιες τὸ λαϊμὸ τοῦ

Σέρινταν, παρέλυσαν. Ἀνίκητος ν' ἀναπνεύσῃ ὁ συμμορίτης ὄφησε τὸν ντέτεκτιβ καὶ τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή ὁ Τζὸς τινάχτηκε ὀρθός.

— Εἶσαι ἐν τάξει, ἀγάπη μου! τῆς εἶπε.

Μὲ τὰ σικάφανδρα καὶ τὰ πιστάλια στὸ χέρι ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Πάτε τρέχοντας, πότε βαδίζοντας μὲ προφυλάξεις πέρασαν γκρεμούς καὶ χαράδρες, στενὰ ἰσνοπάτια μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ μέρος ὅπου θρискόταν ὁ «Πρωτεύς». Πέρασαν μέσα ἀπὸ ἕνα δάσος καὶ εἶδαν πᾶνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους νὰ φτερουγίζουν τεράστιες πεταλούδες. Δὲν σταμάτησαν. Δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ προσέξουν τίποτα τώρα. Λίγο πρὸ πᾶνω καθὼς ἀνηφόριζαν, λίγο ἔλειψε νὰ γκρεμιστῇ σ' ἕνα βάραθρον ὁ Σέρινταν. Ἐπρεπε νὰ προφτάσουν. Ἡ σωτηρία ἦταν μονάχα ἐκεῖ: Στὸ διαστημόπλοιο. Κατηφόρισαν ἐνῶν λόφον, ἀνηφόρισαν σὲ ἄλλον, πέρασαν τὸ βαθύ φαράγγι πού εἶχαν ξαναπεράσει μερικὲς ὥρες κωρίτερα αἰχμαλωτισμένοι ἀπ' τὰ ρομπότ καὶ ὅταν βγήκαν στὴν πεδιάδα ἀφῆσαν μιὰ κραυγὴ θριάμβου.

— Σωθήκαμε, Τζὸ! φώναξε ἡ Νάνσυ.

Ὁ «Πρωτεύς» ἦταν ἐκεῖ. Ὁρμήσαν στὸ κοιταδωκτικόν. Μπήκαν μέσα, ἔκλεισαν τὴν πάρτα καὶ ὁ Σέρινταν ρίχτηκε στὸν θάλαμον διακυβερνήσεως. Τὰ δάχτυλα τοῦ ντέτεκτιβ κινήθηκαν νευρικὰ καὶ πάτησαν τοὺς ὀχτὰ μοχλοὺς πού ὑπάρχαν δίπλα στὸ καντράν. Οἱ ὁ-

χτώ πύραυλοι που όνταναν του τάχρονος με την πίεσι των μοχλών, έδωσαν μια τριμερή ώθησι στο πλανητόπλοιο που ώρμησε στο κενό. 'Η Νάνσυ γονιμωμένη άπ' τις χειρολαβές, είχε τα μάτια καρφωμένα στην όθονη του ραντάρ. Μέσα στην όθονη κάτι φάνηκε να κινηται.

— Μας κυνηγούν, Τζό! φώναξε.

Ο Σέρινταν έρριξε μια ματιά πίσω άπ' το διαφανές άλλα θηραυστο και άδιαπέραστο κρύσταλλο. Είχαν αφήσει την γκιρίζα άποσφαιρας του πλανήτη και ταξίδευαν στο διάστημα. Πέρα μακριά, ξεχώρισε έναν άστεροειδή κομήτη. "Αν έπεφταν μέσα στην ούρά του ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. "Έστρεψε πάλι το πηδάλιο όλο άριστερά. Ο κομήτης άρχισε ν' άπομακρύνεται.

— "Ήταν ένας κομήτης!, είπε. Δεν είναι τίποτα!

— "Όχι, Τζό! έπέμεινε το κορίτσι. Είναι κάτι άλλο που έρχεται πίσω μας. Μας κυνηγούν... Κύτταξε προς τα εκεί.

Το βλέμμα του Σέρινταν σκοτεινίασε άπότομα καθώς κύτταξε προς το μέρος που έδειχνε ή Νάνσυ. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπάσθηκαν. 'Η Νάνσυ είχε δίκιο. "Ενα μεγάλο άστρόπλοιο έρχόταν κατ' άνω τους. Μέσα στο σκοτάδι άστραφταν οι γλώσσες φωτιάς που άφηναν οι πύραυλοί του καθώς έτρεχε με μιάν ασύλληπτη ταχύτητα.

— Θα χτυπηθούμε μαζί τους, Νάνσυ! είπε. Είναι σί-

γουρα ο Γουώρτλεϋ που μας κυνηγάει...

Με μια γοργή κίνησι τράβηξε τον μοχλό δάθους και το καταδιωκτικό της Διαπλανητικής Αστυνομίας ώρμησε προς τα κάτω. Πήρε μια τούμπα στον άέρα κι' ύστερα όριζοντιωμένο πάλι έστρεψε την πλώρη του προς το μεγάλο άστρόπλοιο. Οι σφυγμοί του Σέρινταν χτυπούσαν δυνατά καθώς είδε το μεγάλο χαλύδινό τέρας να πλησιάζει. Το βλέμμα του πήρε το χρώμα του άτσαλιού. Το άστρόπλοιο του Γουώρτλεϋ βρισκόταν τώρα πεντακάσια μέτρα ψηλότερα. Ο ντέκτετιβ έσφισε τα δόντια και πίεσε τα κοιμητιά των ύπερη-

νητικών πυροβόλων της πλώρης. Άκτίνες θανάτου ξεχύθηκαν μαχαιρώνοντας το διάστημα. Το άστρόπλοιο δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στην κοιλιά του. Τραυιάστηκε αλλά δεν άπασε. Ταλιντεύτηκε για μερικά δευτερόλεπτα κι' έστειλε όμέσως την άπάντησι. Πραγματοποιώντας έναν άκροβατικό έλιγμο ο Σέρινταν πέτυχε νά ξεφύγει τα βλήματα. 'Η Νάνσυ ώρμησε στους μοχλούς της δεξιάς όμοχειρίας. Νέες άκτίνες θανάτου ξεπετάχτηκαν άπ' τον «Πρωτέα» προς το μέρος του άστροπλοίου. Άλλά και πάλι το άστρόπλοιο δεν φάνηκε νά παθαίνει ζημία.

— Την έχουμε άσχημα! μούγγρισε ο Σέρινταν. Άλλά θά παλαίψουμε.

Και τότε μέσα στο σκοτάδι άρχισε μιá άγρια τιτανομαχία ανάμεσα στα δυό διαπλανητό-

πλοία με μάρτυρες τὰ ἑκατομύρια τῶν ἀστρῶν πού λαμπύριζαν στό μαύρο βελούδο τοῦ διαστήματος. Ἦταν ἓνας ἀγώνας ζωῆς καί θανάτου. Ἐ-

νας ἀγώνας σκληρός καί ἀνίσος μέ τοὺς πιὸ ἀγρίους ἐγκληματίες πού εἶχαν συλλάβει τὸ σατανικό σχέδιο νὰ ἐξονώσουν τὴ Γῆ...

ΤΕΛΟΣ

Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 2 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἀναστ. Χατζηβασιλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 Ἀθῆναι

Στὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου», τὸ 3, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐπόμενη Τετάρτη μέ τὸν τίτλο

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς, Σελήνη, κινδυνεύει καί τὰ ἐγκατεστημένα ἐκεῖ ρυθάκια τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας στέλνουν ἀπαγνωσμένα Σ.Ο.Σ. ζητώντας βοήθεια.

Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν Τζέι Σέρινταϊν, μαζί μέ τὴν ἀχώριστη βοηθό του Νάνσυ ἔδωλγαντον ἐπεμβάινουν καί τότε ἀρχίζει ἓνας ἀγρίος ἀγώνας μέ τοὺς κουρσάρους τοῦ Διαστήματος πού κατολεῖγει σὲ κάτι κατὰπληκτικὸ καί ἀφάνιστο!...

